

Leto IV.
1906.

Štev. 9.
september.

BOGOLJUB

AVT. 181
CERKVENI
LIST

ZA
SLOVENCE

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.
V Ljubljani, 1. septembra 1906.

Izhaja začetkom vsakega meseca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

M. Kozelj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Vsebina IX. zvezka:

	Stran
Apostolsko delo — kaj je to?	257
Zaupaj! (Pesem)	259
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	259
Morje . . . (Pesem)	262
Kje smo vsi enaki?	263
K Jezusu po Mariji!	263
Ob Marijini zibelki. (Pesem).	267
Marija — pribežališče grešnikov	267
Nekaj za tiste, ki hrepené po Ameriki	271
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	272
Papež katoliškim mladeničem	274
Spomini s katoliškega shoda na Dunaju	276
Misijonske drobtine	278
Kri za sv. vero	279
Razgled po Cerkvi	281
Drobtine	286
Odpustki meseca septembra 1906	287
V molitev se priporočajo	287
Zahvale za uslišano molitev	288
Darovi	288
Zahvala	288

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

Apostolsko delo — kaj je to?

Besedo „apostolsko delo“ ste že večkrat brali in slišali tu in tam. Ali ste razumeli, kaj to hoče reči?

Škofijska pravila Marijinih družb na začetku takole pravijo:

Marijina družba ima namen:

a) S pomočjo Marijino ude napeljevati, da **sami zase** zgledno živé in si prizadevajo za popolnost krščanskega življenja. — (Dolžnosti do sebe).

b) da **tudi na druge dobro vplivajo in za dobro vnemajo ali apostolsko delujejo**. — (Dolžnosti do bližnjega).

In proti koncu pravijo zopet:

„Udje naj se ne zadovolé s tem, da le sami zase krščansko živé, ampak kolikor morejo, naj tudi druge od slabega odvrčajo in za dobro vnemajo, povsod, kjer mogoče, slabo zatirajo, dobro podpirajo. Pomočniki in gorečniki naj bodo pri vsaki dobri stvari. — Če se jim nudi prilika, naj izkazujejo radi tudi dela telesnega in dušnega usmiljenja.“

In v poročilu o letošnjem III. shodu voditeljev Marijinih družb ste brali pred par meseci: „Pri shodu se je tudi povdarjalo, da imajo naše družbe premalo zmisla, premalo razumevanja za apostolsko delovanje. Treba jim bo v tej reči še poduka in izpodbude, ki jo bodo tudi dobili.“

Iz tega poduka hočemo sedaj tukaj nekaj podati, in sicer prav po domače, takó kakor človeku, ki o tem še nikoli ni nič slišal. — Povedati pa je treba, da to ne veljá samó

za Marijine družabnike, ampak da si lahko vsakdo ta poduk v prid obrne; vsak kdor je dobre volje, je poklican k apostolstvu. Marijini družabniki so pa po pravilih še posebej zavezani k temu. In ne le kaka postranska stvar je to pri Marijinih družbah, ampak ena prvih in glavnih stvari. Dobro si zapomnite, otroci Marijini; dva glavna namena družb sta: **1. sebe posvetiti, 2. druge boljšati**, za druge skrbeti in delati. Oboje pa seveda s pomočjo in pod varstvom Marijinim, katero morate pri skrbi zase in za druge goreče častiti in pridno na pomoč klicati. Dobro si zapomnite ta dva glavna namena in to imejte vedno pred očmi!

Seveda **prvo** je: **sebe posvetiti**, zase skrbeti! Sam sebi je vsak človek prvi in ima tudi prvo dolžnost do sebe. Kdor je sam sebi slab, komu drugemu bo dober? — pravi po pravici sv. pismo. Mlačni udje, ki sami zase komaj za silo izpolnjujejo in drže to, kar imajo držati, kakor tudi mlačni kristjani sploh, taki pač ne bodo apostoli. Njim še na misel ne pride, da bi koga drugega za dobro vnemali; saj potrebujejo sami, da bi jih kdo vedno dramil in izpodbujal. — Kdor je pa sam zase goreč, mu ne bodi zadosti, da le sam Bogu služi; njegova gorečnost naj sega dalje; stori naj, kolikor more, da bodo tudi drugi Bogú služili in ga ljubili; izkuša naj biti — **apostol!**

Kakó? apostol? Kaj hoče to reči? Ali ni bilo apostolov le dvanajst, in ti so že davno umrli, ter jih v litanijah vseh svetnikov kličemo

na pomoč? Kakó hočete še na zemlji današnje dni iskati apostolov?

Res da so apostoli že davno v nebesih; pa v malem jih lahko posnemamo tudi mi. Oni so zapustili svojo domačo zemljo in hišo, starše, žene, njive in čolne, vse, kar so imeli, ter šli za svojim Gospodom, po njegovi smrti pa na vse vetrove svetâ, ondi živeli samo za svoj apostolski poklic, učili, nevernike izpreobračali, za sv. vero trpeli in nazadnje dali zanj kri in življenje. Taki apostoli seveda mi ne bomo, tega si ni treba domišljevati. To se tudi ne zahteva od nas, da bi morali vse popuščati ter iti po svetu ljudi izpreobračat. Ampak tam kjer smo, vsak na svojem mestu, v svoji bližini, v svoji okolici, naj bi storil, kar je v njegovi moči. Tam tedaj, v svoji okolici, svojem krogu razširjati dobro, zavirati in zatirati pa slabo, vnemati za dobro druge, pomagati po svoji moči, da se kraljestvo božje razširja in utrjuje, kraljestvo greha in satana pa manjša in izpodkopa, pomagati, da se zveličujejo duše od Bogâ odkupljene, — to imenujemo navadno „apostolsko delo.“

Iz tega „apostolskega duha“, želje, skrbeti in delati za zveličanje drugih, tega je med nami premalo, tega bi radi zanetili v srcih premnogih. Zakaj tudi dobri, pobožni kristjani navadno mislijo, da če sami dobro živijo, da so že storili vse, za kaj več nimajo skrbeti. Ljudi učiti in izpreobračati, — takó si mislijo, — to je poklic duhovnov. Mi pa bi radi, da bi se tudi navadni kristjani bolj zavedali, da so tudi oni poklicani v to, kolikor premorejo.

Bog je izročil večno zveličanje ljudi večkrat v naše roke. Po ljudeh se ljudje zveličavajo, in po ljudeh se ljudje tudi — pogublajo. Širiti kraljestvo božje na zemlji in skrbeti za zveličanje duš je v prvi vrsti res naloga duhovnikov. Toda kjer se gre za takó imenitne stvari, ne gré, da bi delali samo tisti, ki so po svojem poklicu zavezani delati, ampak poklicanega se mora čutiti vsak, kdor more kaj storiti. — Če velik požar divja po vasi, kjer se vnema hiša za hišo, ne gré, da bi gasili samó poklicani gasilci, moške požarne brambe, marveč kdor kaj more silnemu ognju oteti, kdor le kaj more besneči požar omejiti, je to dolžan storiti.

Ali vidite, predragi, kakó se ta primera poda k naši stvari! Ogenj sovraštva proti katoliški Cerkvi divja tudi po svetu, ogenj strasti pa gori v srcih in telesih ljudi, in ogenj peklenški gori na onem svetu neprestano in žge nesrečneže, ki so vanj zašli. Kdo, kdor le kolikaj more, ne bo hitel, da ta ogenj kar mogoče omeji in pogasi?!

Ob času velike nevarnosti za državo je vsak človek vojak, pravi pregovor. In v času velike nevarnosti za Cerkev mora biti vsak vernik — apostol. Taki hudi časi za Cerkev so zdaj. Kakó delajo sovražniki kraljestva božjega, da bi ga izpodkopali in duše v pogubo potegnili! Ali res ne bomo imeli mi toliko gorečnosti za dobro stvar, kakor naši nasprotniki za slabo? Nikomur ne bodi dosti, da je sam zase dober, vsak izkušaj od hudega odvrti in za dobro vneti tudi druge, kolikor more.

Marsikomu seveda ne bo mogoče kaj posebnega storiti. Pa tudi ni treba. Vsak naj stori, kar more. O ubogi vdovi, ki je dala v tempeljnu 2 vinarja vbogajme, je dejal Gospod, da je dala največ. Dala je namreč po svoji zmožnosti največ. Tako bo Bog tudi male duhovne darove, ki jih prinaša priprost človek po svoji zmožnosti, za veliko vzel in poplašal. Če le eno dušo rešiš, si storil neskončno veliko delo; brez primere večje, kakor bi bil nevem kaj imenitnega na svetu storil. In če tudi tega ne moreš; ako le en sam greh zabraniš, si storil Bogu sila prijetno delo. „Bratje, ako kdo izmed vas zajde od resnice, in ga kdo vrne, naj vé, da kdor grešnika vrne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo od smrti in pokrill veliko število (svojih) grehov“, piše sv. Jakob.

Torej, kaj naj storim takega, kje naj začnem, kje poizkusim? — bo morda marsikdo vprašal, — saj bi rad, če bi le vedel, kaj naj storim.

Nekateri ljudje imajo naravnost **sveto in ostro dolžnost**, skrbeti za duše drugih, jih varovati greha in napeljevati k dobremu; pri drugih je pa le bolj **svét in priporočilo**. Dolžnost imajo predstojniki do svojih podložnikov, to so starši in gospodarji do svojih otrok in tudi do poslov. Do bratov in

sester ni več takó stroga dolžnost, vendar pa še vedno dolžnost, varovati jih slabega in obračati na dobro; posebno imajo to dolžnost starejši bratje in sestre do mlajših; oni morajo pri tem svojim staršem biti desna roka. To si posebno zapomnite, vi otroci Marijini, če imate kaj manjših otrok pri hiši! Zanje morate najprej skrbeti, da bodo dobri.

Domača družina tedaj je najožji krog, v katerem naj se razvije apostolsko delovanje. Marsikdo res ne more kaj prida več storiti; pa če le to stori, storil je veliko. N. pr. mati, ki ima 7, 8 otrok, pač ne utegne dosti na drug svet misliti, ko jo od vseh strani obdajajo ti, katere ji je Bog dal. Če te vse za Boga in za nebesa vzgoji, storila je silno veliko delo pred Bogom.

Marsikomu pa bo mogoče, seči tudi nekoliko čez ozki krog domače družine, dobro vplivati tudi na njegove sorodnike, prijatelje, tovariše, znanke, sosede, ter po svoji moči

brigati se in skrbeti za skupno dobro ali, kakor pravimo, za **javni blagor**.

Kaj naj počne tak človek, in kje naj začne? — Nemogoče je, vse našetiti, kjer lahko kaj dobrega stori; nemogoče na vsako reč posebe s prstom pokazati: tole stóri in tole. Ampak kdor ima pravo gorečnost in željo, kaj dobrega storiti, mu bosta pamet in srcé sama povedala, kaj mu je storiti; bo sam videl mnogo potreb in tudi priložnosti, kjer je lahko deležen kakega dobrega dela. — Da bo pa vendar ta reč še bolj jasna, hočemo prihodnjič to še bolj na drobno razložiti, in tudi večkrat navesti kak lep zgled apostolske gorečnosti in apostolskega delovanja.

Najprej je treba imeti **duha apostolskega**, to je: gorečnost in sveto željo, kaj dobrega storiti, kaj k zveličanju duš pripomoči. Tega duha želimo vsem, ki bodo te vrstice brali.

Pridi Sveti Duh, napolni srca svojih vernikov, in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni!

Zaupaj!

Kaj plaši te, kaj te mami
hudi ter nevarni čas?
Če je Bog nebeški z nami,
kdo je zoper nas?

Ne izgubi, ne izgubi
nikdar trdne vere té:
Njemu, ki Gospoda ljubi,
vse na dobro gré!

A. M.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

VII. Obljube Srca Jezusovega.

a) Razodetje Marjeti Alakok.

Spoznali smo bogastvo Srca Jezusovega, ki je nam namenjeno. Da bi še bolj vanj zaupali, je Gospod še sam obljubil in razložil, kaj imajo verniki od te pobožnosti pričakovati. Rekel je Marjeti: „Te milosti niso le zate, na-

menjene so tudi drugim, ker se hočem tvojega srca posluževati kakor odtoka svoje ljubezni, da izlijem dobrote na vse ljudi.“ — Pobožnost do njegova Srca naj bi zbudila tudi najbolj mlačne in brezčutne za ljubezen. „Oznanuj torej to pobožnost povsod in priporočaj jo svetnim ljudem, kakor varen in zanesljiv pripomoček, da dosežejo pravo ljubezen do Boga;

priporočaj jo duhovnikom in redovnikom kakor gotovo sredstvo, s katerim morejo doseči popolnost v svojem stanu; onim, ki delajo v dušnem pastirstvu kakor najboljše pot, da omehčajo najbolj trdovratne grešnike in vsem vernikom kakor pravo pobožnost, ki jim bo zmagala najhujše strasti, vrnila družinam mir in slogo, iztrebila globoko vkoreninjene grešne navade, rodila čisto in gorečo ljubezen in pomagala v kratkem času in na lahek način priti do visoke stopinje popolnosti.“ — Ali niso to prelepe obljube, ki bi morale vsakega pripraviti izpodbuditi, da začne bolj častiti Srce Jezusovo. Marjeta pa ni vsega povedala, kar je sama videla in občutila. „Zakaj ne morem“, je vzdihovala večkrat, „vsega povedati, kar vem o tej pobožnosti, in vsem svetu razkriti zaklade milosti katere hrani Jezus v svojem božjem Srcu, da jih izlije najobilnejše na vse, ki izvršujejo to pobožnost. Božji Odrešenik namerava po teh milostih mnogim povrniti dušno življenje in jih odtrgati od pota pogubljenja, na katerega so zašli. V našem srcu hoče razdreti kraljestvo satanovo in ustanoviti kraljestvo svoje ljubezni, ki ne pusti nobenega v pogubljenje, ki se je nji posvetil. Ko bi ljudje vedeli, kako ljuba je ta pobožnost božjemu Zveličarju, bi gotovo ne bilo kristjana, naj ima še tako malo ljubezni do ljubeznipolnega Odrešenika, ki je ne bi začel precej izvrševati in gojiti. Naj jo gojijo Bogu posvečene osebe. Kmalu bodo spoznale, kako zbuja ta pobožnost pravo, prvotno gorečnost ter natančnost v izpolnjevanju pravil in dolžnosti.

b) Uspehi pobožnosti.

Pater Kolombier, spovednik bl. Marjete, je vsled navedenih besed Jezusovih nasvetoval to pobožnost kakor mogočen pripomoček k zveličanju nekaterim osebam, ki so se izročile njegovemu vodstvu. Celo krivoverce, pri katerih so bili vsi poizkusi njegove gorečnosti brezuspešni, je učil te pobožnosti. Sad, ki se je po tej pobožnosti pokazal, je njega samega iznenadil. Krivoverci so dosegli milost popolnega izpreobrnjenja, drugi so bili pokrepčani in izpodbujeni k večji gorečnosti zavoljo obilnejših milosti, katere so prejeli po tej pobožnosti.

„Ne čudim se več“, piše pobožen častivec Srca Jezusovega, „če se spomnim na božje

Srce našega Učenika. V njem premoremo vse, moremo tudi v sredi sveta in vseh izkušnjav živeti v revščini, ponižnosti in ljubezni do Boga, ne da bi svet za to vedel. To srce ne neha za nas Očeta prositi in nam svete želje navdihovati; hiti nam na pomoč, ko smo v nevarnosti, da pademo, ne da bi zapazili; odstranjuje ovire, ki so v našem srcu nasprotne časti Očetovi; da nam zmagati težave in nasprotstva, ki so nas popred strašila; iz srca nam jemlje ljubezen do sveta, ko nam kaže sladke mreže in prazne sanje svetnih zmot, ki nas morejo zapeljati na napačna pota.“

Kako čudovito lahko opazuje te uspehe duhovnik, ki ima sam zaupanje na presv. Srce in razširja pobožnost pri vernem ljudstvu! Res vse dobro prihaja od njega, zato naj ima le On vse naše zaupanje, naj bo le On vsa naša sreča! Vse okoli nas pada, gine, umira in naš zapušča; On vstane vekomaj! Le poglej na Srce s pogledom žive vere! On je neskončno resničen in zvest, ki nas ne more goljufati ali prevariti. Popred bo solnce otemnelo in zamrznilo, kakor bo pripustil, da se ne izpolni najmanjša njegovih besed, On je Vsemogočni in neskončno Usmiljeni, ki navadno vselej več da in izpolni, kakor je obljubil.

Morebiti si tudi ti v strahu zaradi svojih brezštevilnih grehov in zavoljo vseh zanemarenih milosti. Groza te izpreleta, ko pomisliš na Boga, ki bo računil s tabo pri sodbi. Če bo pravični komaj obstal, kje se bo pa grešnik pokazal?

Toda obljube Srca Jezusovega mi dajejo zaupanje. V teh besedah svojega Boga vidim, da so tudi meni odprta nebeška vrata. Bog je narode in vse posamezne ljudi tako ustvaril, da se morejo izpreobrniti.

Poglejmo torej malo natančneje, kaj obeta Jezus kot plačilo pobožnosti do svojega Srca. Po besedah blažene Marjete bi bili glavni sadovi po razodenjih, katere je imela v različnih priložnostih, sledeči:

1. Hočem jim dati vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu. Mi vemo, da vodi vse božja previdnost, ki obrača tudi naše napake in zmote v dobro. Kamor je kdo od Boga postavljen, tam si mora zaslužiti nebesa

Kakor gospodar, gospodinja, mladenič, dekle imaš svoje dolžnosti, svoja dela in skrbi. Večkrat se človeku zazdi, da bi druge križe ložje nosil: „Ko bi le tega ne imel, ko bi mi Bog to odvzel, to milost dal, kako lahko bi bilo živeti!“ — Kjer si, tam si po božji volji in tam te hoče Bog zveličati. Sv. Janez Berhmanns je bil preprosto učenec v kuhinji. Sklenil je, da bo vsako delo opravljal tako natančno, kakor bi ga mu sam Jezus naložil. In res je tako natančno pometal, in snažil kuhinjsko posodo s tako gorečnostjo in vestnostjo, so se vsi temu čudili. S to ponižno pokorščino si je zaslužil krono svetništva. — Ko bi vsi ljudje iz ljubezni do Boga izpolnjevali natančno vse svoje dolžnosti, bi izginila na svetu revščina, nezadovoljnost, večina solz bi bila izbrisana, sovraštva bi ne bila in hudobije ne. Toda kako težko je izpolnjevati dolžnosti stanu in še celo vse izpolnjevati! Poglej mladega človeka, ki ga svet vabi v svoje mreže z napuhom obleke, s poželjivostjo mesa, z nepokorščino do staršev... sto in sto izkušnjav ima. — Ali bo mogel obstati?

Poglej mater, ki trpi z otroci, na strani nerodnega moža, ali bo mogla otroke obdržati na pravem potu! Kolikokrat pride človeku na misel: „Morebiti si pa z vsem svojim delom le pekel služim?“

Tu se prikaže Gospod svojim otrokom in kakor prijatelj in tolažnik jim kliče: „Vsem, ki častijo moje Srce, hočem dati vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu.“ Kako tolažljive so te besede za vse, ki imajo na svetu veliko trpeti. — Hočeš boljši postati, pa pota ne znaš; moliti ne moreš dosti, Boga si razžališ! ... Moli, moli k Srcu svojega Odrešenika! ... „Hočem jim dati vse potrebne milosti.“ Ti oče moraš le na delo misliti, pri maši in rožnem vencu se ti dremlje ... skrbiš preveč za telesno, premalo za dušno, ni ti mar, še so otroci v milosti ... časti Srce usmiljenega Jezusa! — In ti mati, kolikokrat si molila, da bi bili otroci dobri na svetu, da bi jih Bog varoval greha, da bi bili vsaj v nebesih srečni, pa vidiš, da ne ubogajo, da pozabijo Boga, koliko solz si že prelila! — Glej, Srce je odprto. — „Dati jim hočem vse stanu potrebne milosti.“ —

Vsi smo preslabo izpolnjevali dolžnosti svojega stanu in zanemarjali milost, pojdemo k njegovemu Srcu in vzdihnimo pred njim: „Glej nas grešnike! Nismo vredni tvoje ljubezni. Toda obljubil si svojo pomoč! Moliti hočemo k tvojemu Srcu, da te nikdar več ne pozabim.“

2. Družinam bom podaril mir in edinost. Bogati ne morejo biti vsi na svetu, po volji božji naj bi pa bili vsi bogati na milosti in dosegli bogastvo zadovoljnosti in prave sreče v zvestem izpolnjevanju svojih dolžnosti. Ko bi v vsaki družini imeli domači pred očmi sv. družino v Nazaretu, se ravnali po tem zgledu, bi bile krščanske hiše res podoba raja na svetu. Toda kolikokrat se primeri, da ni vsled lastne slabosti in gorečnosti sreče v družini. Mož se vda pijači, zanemarija mašo in molitev, ne skrbi za svoje otroke, žena je slaba gospodinja, raje opravlja kakor moli... otroci zaidejo... mir beži iz hiše..., mesto nebes so si ljudje napravili pekel v svojih družinah. Če je en ud telesa bolan, čuti celo telo. Če te le zob ali prst hudo boli, si skoro nesposoben za delo. Če je le en ud družine slab in neroden, vzame navadno mir in srečo tudi vsem drugim. Najhuje je pa živeti v domačem prepiru in sovraštvu. Ta razdvojenost v hiši in v vsaki družbi, kjer hočejo s skupnim prizadevanjem doseči kak določen namen, napravi več škode, kakor najhuje časne nesreče. Vihar je v tebi, skrbi in težave ti grenijo življenje. Jezus spi v tvojem čolnici. „Gospod, otmi nas, poginjamo!“ je vzdih srca k usmiljenemu Odrešeniku. „Družinam bom dal mir“. Kdor v domačih težavah z vsem zaupanjem Jezusa pomoči prosi in se izroči njegovemu Srcu, dobil bo mir — t. j. potrebno milost, da bo mogel prenašati. To se pa zgodi na dvojen način. Če eden ali vsi drugi domači prosijo Srce Jezusovo za kakega bolnega člana družine, bo dal milost, da se dotični izpreobrne in poboljša, na kar pride mir zadovoljnosti in sreče v srca. To se posreči pri goreči molitvi in trdnem zaupanju v Srce Jezusovo. Toda vendar je to izredna milost. On je le obljubil: „družinam bom dal mir“ — dal bom potrebno milost vdanosti v božjo voljo, moč vse prenašati iz ljubezni do Jezusa. Utrdil bo one v veri, ki nas vežejo nanj, vero, milost in ljubezen. Vero

nam bo utrdil, ono trdno prepričanje, da nas vodi po sv. cerkvi v srečno večnost, milost, ki nas podpira in posvečuje, in ljubezen, ki je izlita v naša srca. Nismo dosegli vselej spreobrnjenja onih, za katere smo prosili, navadno pa prav vselej potrebno milost, da smo sami malo lažje potrpeli. Ta zgled ljubezni in potrpežljivosti, ki smo ga dosegli po dobri molitvi, pa tako čudovito vpliva na druge domače, da postanejo tudi sami boljši, če ne prej pa na smrtni postelji.

Naj vam v dokaz tega omenim lepo zgodbo, ki sem jo bral že pred več leti:

V Ameriki, v mestu Nju Jork je bila družina, oče, mati in dva sina. Mati je bila pobožna in je goreče molila. Opominjevala je domače, naj izpolnjujejo verske dolžnosti. — Zastonj je bil ves trud. Oče in oba sinova so skrivaj ropali po mestu in prišli zvečer pijani domov. Pri neki ponočni praski so ubili enega sina, kar pa ostalih dveh ni poboljšalo. Nadaljevala sta s še večjo besnostjo svoje grešno življenje. Vse prošnje in solze uboge matere so bile zastonj. Tu sliši ona nekega dne pridigo o obljubah Srca Jezusovega. „Kaj, ko bi še jaz poskusila? Morebiti bi se presv. Srce tudi mene usmililo.“ — Z vsem zaupanjem začne opravljati molitev in posvetitev Srcu Jezusovemu — oče in sin sta postajala vedno bolj divja. Nekega dne prineso sina smrtno ranjenega domov. Pri ponočnem pohodu je dobil rano, za katero ni bilo več zdravila. Mati mu je prigovarjala, naj se spove. „Kakor

sem živel, tako bom umrl“ je bil obupen odgovor. Bilo je to v četrtek pred praznikom Srca Jezusovega. Noč je prebedela nesrečna mati pri postelji svojega sina. Jutranji zvon jo je pa opomnil, da bo jutraj maša, pridiga in zadostivno obhajilo na čast presv. Srcu. „Ali ga morem samega pustiti . . . ? Toda Jezus je obljubil . . . Sin, jaz grem v cerkev zate prosit. Glej, tukaj ti postavim varuha za čas, ko me ne bo doma.“ Žena mu dene na stol zraven postelje podobo Srca Jezusovega. „Le priporoči se presv. Srcu Jezusovemu, jaz bom pa zate v cerkvi molila“. — Mati odhiti k usmiljenemu Srcu prosit srečne zadnje ure svojemu otroku.

Ko se vrne, najde sina vsega v solzah. „Mati, mati, Jezusovo Srce se mi je prikazalo in reklo, da bom kmalu pri sodbi, naj se hitro spreobrnem, ker bo drugače prepozno. Oh, mati, hitite mi po gospoda!“ Dolga je bila spoved od prvega obhajila. Čez par ur je razbojnik prejel svojega Boga. — Popoldne pride oče domov, divja zver, kakor vedno popred. „Oče, Srce Jezusovo se mi je prikazalo. Kmalu bom umrl. Priporočite se mu še vi, morebiti tudi vas reši.“ Oče postane tih, gre v cerkev, moli pred Najsvetejšim, solze mu stopijo v oči, spozna svoje grešno življenje in opravi dolgo spoved. Še isti dan je sin mirno zaspal, oče in mati sta pa živela v delu in molitvi ter najlepši skupni ljubezni. Srečna mati je vedno častila usmiljeno Srce Jezusovo.

„Družinam bom dal mir.“

Anton Oblak.

Morje . . .

Duh moj nekdanj gledal
Morsko je raván,
Val je plul za valom
Čez razsežno plan.

Grozna, nepregledna
Dalja teh vodá
Večnosti mi slika
Mala je bilá.

Pod valove jasne
Silil je pogled,
Pa zakrit globine
Mi ostal je sled.

Zdaj pa Jezus v srcu
Mi tako-le de:
„Glej ljubezni moje
Slika je morjé“.

„Kot mogočni vali
Tu kipé okrog,
Tako moje Srce
Je do vas otrok“.

„Teh vodá globina
Meje svoje imá,
Svetstev mojih tajnih
Moč pa nima dna“.

J. P.

Kje smo vsi enaki?

Pred postavo smo vsi enaki, pravi svet. Znabiti, ali vsaj moralo bi tako biti! Toda, ali smo pa vsi enaki tudi pred sodbo, pri kateri se tehta postava in odmerja posameznikom? Izkušeni ljudje trdijo, da natančno pravična je edino le tehtnica sv. Mihaela.

Po smrti smo vsi enaki, pravijo drugi. Ali res? Le poslušajte, kako zvoní z vsemi zvonovi po vseh cerkvah, kadar umrje bogatin, in skoraj še glasneje in še dalje okoli po časniki. Glejte, kako se pripravlja in vrši veličasten pogreb, najlepše pozlačene ali saj pološane rakve, vozovi in konji, dragi venci; vse je na nogah, da izkaže rajnemu „poslednjo čast“ ali pase radovednost ob potih; stavijo se dragi spomeniki in drugo, da bi se ohranil spomin umrlemu na svetu še po sodnjem dnevu. „Lep pogreb, takega pa še ni bilo“, se menijo ljudje in hvalijo časniki. Škoda, da najlepši pogreb je vendarle „pogreb“. Umrjejo drugi, kateri imajo le malo pogrebnikov, in ti nosijo v rokah le rožne vence, ter molijo zanje, na grobe pa jim postavljajo skromne lesene spomenike. Koliko je še celo revežev, katerim morajo dobri sosedje skupaj znositi deske za rakev in jih pokopati vbogajme v kak skrit kotiček na pokopališču. Priča, da tudi po smrti nismo vsi enaki na svetu.

Ali pa vendar smo kje in kedaj? — Bilo je v postnem času. Po sv. maši pozvoni pred oltarjem, mašnik vzame iz tabernakeljna ciborij, približujejo se pobožni verniki in poklekujejo pred oltar v vrsto: mlada rudeča deklica poleg stare ženice, žlahtna gospa in gospodična poleg uboge dekcle ali samice, imeniten gospod poleg trudnega delavca, premožen bogatin poleg revnega siromaka, gospod poleg kmeta. In ti vsi brez razločka sklepajo in povzdigujejo roke proti svojemu nebeškemu Zveličarju, vsi trkaje se na prsi ponižno zdihujejo: „Gospod, nisem vreden . . .“

To videč vzdihnem tudi jaz: „Tukaj smo vsi enaki, tukaj se pogrinja za vse ena miza, tukaj se deli vsem enaka jed, tukaj so brez razločka vsi enako postreženi pri veliki večerji, h kateri vabi in kliče vse vernike neskončna ljubezen našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa!“

Torej semkaj pridimo radi vsi brez razločka, posebno pa še oni, ki so trudni in obteženi, revni in zaničevani, ki jih malokdo kaj ceni, ki imajo malokdaj kak boljši prigrizek; kajti tukaj veljajo ravno toliko in uživajo ravno tisto jed, kakor vsak drugi, tudi najbolj češčeni. — Kolika tolažba to za žalostno srcé! O, da bi hoteli vsi te tolažbe iskati! I. S.

K Jezusu po Mariji!

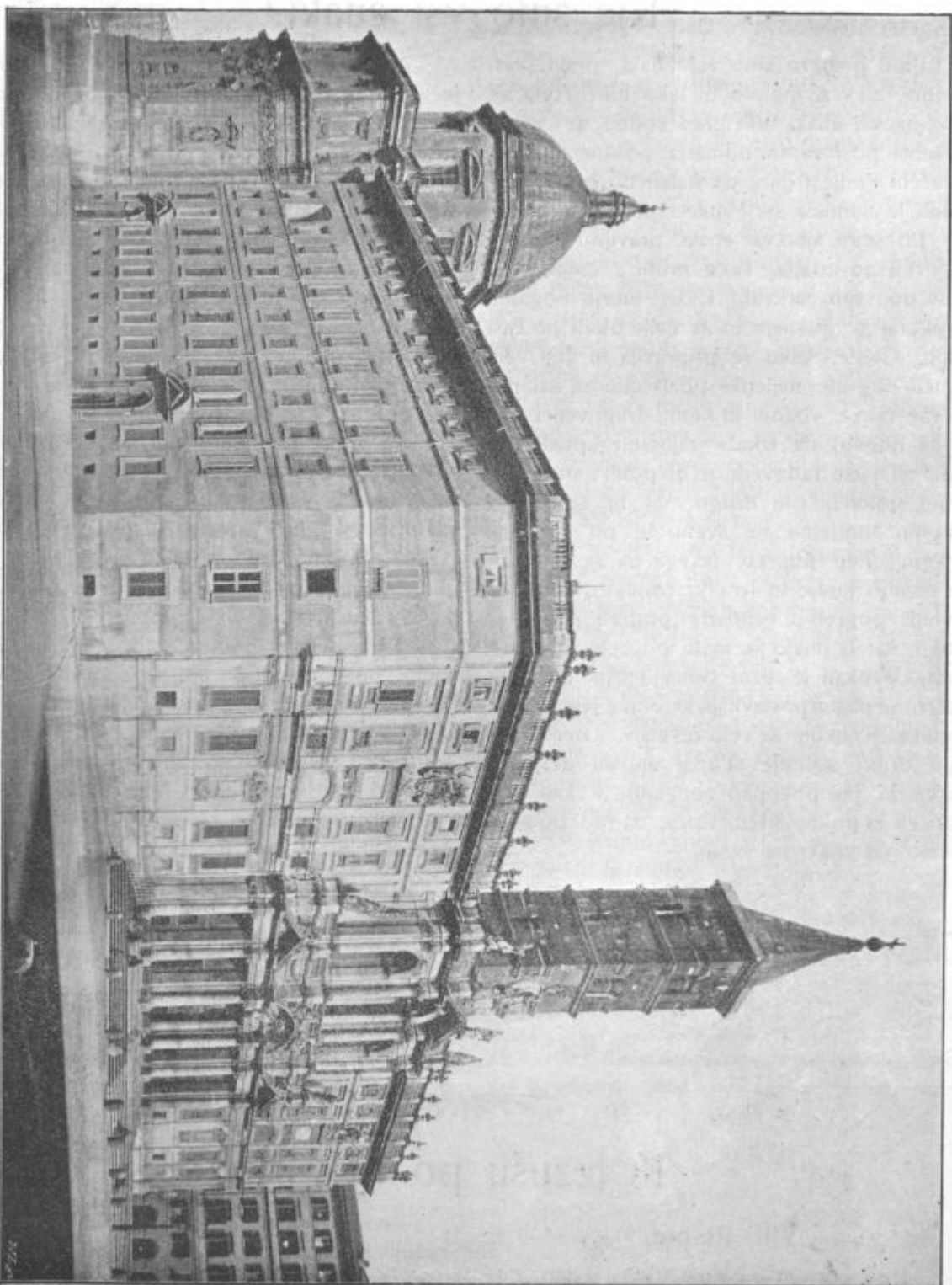
VIII. Pismo.

Prečastiti gospod župnik!

Dovolite mi, prečastiti gospod župnik, da Vam zopet sporočam, kako napredujemo s pripravljanjem za sprejem v Marijino družbo.

Naš skrbni in predobri g. voditelj so nam zadnjič razlagali posebne družbene dolžnosti. Kolikor sem si zapomnila, Vam hočem tukaj povedati. Govorili so nekako tako-le:

Poleg splošnih krščanskih dolžnosti se udje Marijine družbe tudi zavežejo, da bodo izpol-

Maria Maggiore. (Cerkv Marije Snežnice v Rimu.)

novali še posebne družbene dolžnosti. Splošne krščanske dolžnosti vežejo vse ljudi pod grehom, ker so vsem ljudem zaukazane ali naravnost od Boga ali pa po sv. Cerkvi. Posebne družbene dolžnosti pa vežejo pod častno besedo le ude Marijine družbe; ako bi se jih pa kdo ne držal, zato bi samo po sebi še ne imel nobenega greha.

Vendar mora vsaka članica tudi te dolžnosti vestno izpolnovati, saj so to častne in odlične dolžnosti, in namen Marijine družbe se more doseči le, ako se članice zvesto drže tudi teh dolžnosti, in ravno te posebne dolžnosti pomagajo, da se lažje in gotovejše izpolnjujejo splošne, pod grehom zaukazane krščanske dolžnosti.

In katere so te posebne dolžnosti?

1. Družabnice Marijine naj prav poseben ljubijo, časté in posnemajo Marijo kot svojo Mater in Gospo! Kakor so otroci po telesu in po dušnem razpoloženju navadno zelo podobni svojim staršem, tako morajo skrbeti družabnice, ki se imenujejo Marijini otroci, da v čednostih postanejo podobne svoji nebeški Materi. Marijino življenje in njene čednosti morajo takorekoč odsvitati v življenju Marijinih hčerâ. Le taka se sme po pravici zvati otrok Marijin, ki si prizadeva vedno bolj in bolj postati podobna svoji Materi.

2. Družabnice se zavežejo udeleževati se družbenih shodov. Družba ima shod vsak mesec. Na glavni družbeni praznik je slovesen shod, ki se obhaja z izvanredno slovesnostjo. Na tem shodu je navadno slovesno sprejemanje novih udov.

Udeleževati se shodov, je bistvena dolžnost družabnic. Kadar je katera zadržana priti k shodu, se mora opravičiti prej ali poznej, sama ali pa po kom drugem. Če večkrat zapored ne more priti, naj to že naprej pove.

Dober poveljnik večkrat včasih celo ob nepričakovanem času skliče svoje vojake, da jih podučuje in vadi v bojevanju in da se prepriča, ali so pripravljeni za boj ob vsakem času.

Marijina družba pa je v armadi Kristusovi sprednja četa navdušenih prostovoljk, ki gre pod Marijino zastavo pred drugimi v boj za

Kristusa in njegovo kraljestvo, sv. Cerkev. Zato so shodi neobhodno potrebni.

Pri shodih se voditelj ozira pred vsem na potrebe deklet; podučuje jih v pobožnem življenju, daje jim opomine in svarila, ki so zanje primerna; opozarja jih na nevarnosti, ki jim prete med hudobnim svetom; seznanj jih tudi tukaj s pripomočki, da si morejo dekleta v najnevarnejših letih mladosti ohraniti pobožno srce in predragoceni biser nedolžnosti in posebno še sv. čistosti.

Ravno zaradi teh dekliskemu stanu tako potrebnih nauk so shodi na vsak način potrebni in zelo koristni. Dekle, ki redno in s pravim namenom obiskuje shode ter stori, kar voditelj zaukazuje in priporoča, tako dekle bode gotovo lepo napredovalo v čednostnem življenju.

Za vsako dekle je lepo izpričevalo že to, ako rada in redno obiskuje shode.

Kakor hitro pa začne katera iz malomarnosti opuščati shode, taka hitro začne iti nazaj s poti čednosti na široko pot greha in strasti, ki prej ali slej enkrat gotovo v globino nesreče in pogubljenja pripelje.

Družabnici, ki iz zanikarnosti noče hoditi k shodom, kmalu začne primanjkovati luči dobrih nauk in opominov; tako zaide v neko dušno temo, in ker strasti in izkušnje ne mirujejo, prav hitro lahko zaide v greh.

Žalostna izkušnja nam tudi potrjuje, da je dekle začelo propadati, kakor hitro je jelo opuščati shode. Zatorej je prav umestno, da se taka izključi iz družbe, ako opomin ni izdal.

S toplomerom merimo toploto. Neki tak toplomer, ki nam pove, koliko je v Marijini družbi sploh in v vsaki članici posebej toplote ljubezni božje, je obiskavanje shodov.

Tam, kjer članice vse rade in redno obiskujejo shode, je soditi, da je Marijina družba res zgledna. Ako tega ni, je slabo znamenje za družbo.

Družabnica, ki se veseli shodov, ki komaj pričakuje shoda in ga brez prav važnega vzroka ne zamudi, taka bo gotovo dobra članica, ako že ni.

3. Vsaka članica mora sv. zakramente (to je izpoved in sv. obhajilo) vredno prejeti

najmanj vsak mesec. Na glavni družbeni praznik pa je skupno slovesno sv. obhajilo.

Za krščansko življenje sta zakramenta svete pokore in presv. Rešnjega Telesa neizmerno velike važnosti. Od vrednega prejemanja teh dveh zakramentov je odvisno pravo krščansko življenje.

Kako hitro lahko človek rani z grehom svojo dušo. V izpovedi mu od Boga poslani in pooblaščen zdravniki (t. j. izpovedniki) zaceli z milostjo božjo vse dušne rane.

Človeški um je vsled izvirnega greha otemnel. Večkrat človek sam ne ve, kaj in kako naj bi storil.

V izpovednici pa ima dobrega, izkušenega in odkritosrčnega dušnega voditelja, ki ga vodi po oni ozki in strmi poti, ki pelje v večno življenje. Tukaj sme človek brez strahu odkriti svoje srce, pokazati svoje dušne rane, povedati nevarnosti, ki duši prete. Sme pa tudi upati, da dobi dobrih naukov, opominov, svaril.

Kako važno pa je šele v mladosti, da ima neizkušen človek ob strani dobrega prijatelja, ki mu pove, česar človek v mladosti še ne more vedeti, pa je vendar prepotrebno, da izve. Vse to dobi kristjan v dobrem, izkušenem in gorečem izpovedniku.

Zato je izpoved, da, recimo naravnost: pogostna izpoved, vsaj pa mesečna izpoved za vsakega dekleta, še posebno pa v mladosti prav zelo koristna in neobhodno potrebna, če hoče ostati dobra in poštena.

In kaj naj še dalje priporočam sv. obhajilo, ko že Jezus Kristus sam pravi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil!“

Da, slabi smo. To ni tako velika naša krivda, kakor to, če nečemo pomoči v naši

slabosti. V sv. obhajilu pa se nam deli „kruh močnih“. O sv. obhajilu pravi sv. Janez Zlatoust: „kakor levi, ki bljuvajo ogenj, naj vstanemo od one mize, strašni hudemu duhu“. — In sv. Ciprijan pravi: „Tiste, katere hočemo obvarovati pred sovražnikom, oborožujemo z varstvom Gospodovega nasičenja.“

Občudujemo junaško hrabrost prvih kristjanov, da se niso ustrašili besnih zatiravcev, ne grozovitih rabljev, ter se niso bali jeze sveta, ko se je vse združilo in zarotilo zoper nje. Od kod so zajemali to moč? Sv. Duh sam nam odgovarja: „Bili so stanovitni in združeni v lomljenju kruha.“ (Djanje apostolov II. 42.)

Kdo bi torej hotel biti tako zaslepljen, da bi rajše padel v roke svojim sovražnikom in padel v brezno greha, kakor da bi se večkrat približal presv. Rešnjemu Telesu! Kdor se čuti mlačnega v dobrem in slabega v čednostih ter v boju zoper svoje sovražnike, je to zakrivil sam, in naj le reče: „Posušilo se je moje srce, ker pozabil sem jesti svoj kruh.“ (Psalm 101. 5.)

Ali ni torej ravno hčeram Marijinim najbolj potrebno, da pogosto prejemajo sv. obhajilo in se napajajo z onim skrivnostnim vinom „iz katerega brste device?“

Tako so nam g. voditelj priporočali še posebno, da pogosto vredno in dobro pripravljene prejemamo sv. obhajilo. Po opravljenih družbenih molitvah so nas opozorili, na nekatere napake, ki so jih zapazili in nam še enkrat priporočili, da se goreče pripravljamo na sprejem.

Sebe in vse svoje tovarišice, ki se pripravljamo za sprejem, priporočam v pobožno molitev prevdana

Angela.

Na Vnebovzetje D. Marije 1906.

Ob Marijini zibelki.

Marija, ljubko dete, spavaj!
Tvoj angel čuje nad teboj,
in drugih angelov število
veselo zre v obrazek tvoj.

Cvetlic ti trosijo v zibelko;
a glej, ob cvetu trn tiči,
skrivnostni znak, — da strma pota
v življenju boš hodila ti.

Očesce tvoje ljubko-milo
obkroža zdaj smešljaj sladak,
pa to veselje ne bo trajno,
zastrl ga tuge bo oblak.

Na ustnicah lahno rudečih
ti plava blaženstva sijaj,
na njih bo žalost venec spletla
ob mrtvem Sinu ti kedaj.

Ročica ta, ki zdaj objemlje
v detinski sreči rožni cvet,
bodečo krono bo držala,
ko bode Jezus s križa snet.

Nedolžno, čisto srce tvoje,
ki zdaj utriplje brez skrbi,
bo krvavelo v hudem boju,
bo morje grenke žalosti.

Počivaj, detice, počivaj!
Igraj se s cvetjem, še je čas; —
pripravi se za boj življenja,
trpljenje tvoje bo za nas.

Marija, ljubko dete, spavaj!
Naj v sanjah himna se rodi,
„Magnificat“ spev veličastni,
ki bo donel do konca dni. S. E.

Marija — pribežališče grešnikov.

Češko spisal Václav Kosmák. Preložil J. G - n.

Poslušajte, kaj se je dogodilo pred leti
v krasni Italiji.

V podnožju Apenin leži belo mestece.
Zunaj predmestja, v zadnji hiši blizu gostega
lesa je živela vdova s hčerko, šestnajstletno
Beatrico.

Sedela je pod citrono pred hišo. Sama
kost in koža jo je bilo. Lice ji je bilo voščeno
kakor mrliču, le črne, ognjevitve oči so pričale
še o življenju.

Izpred hiše, kjer je vdova sedela, se je
videlo na morsko obrežje, kar posejano s hi-
šami in krasnimi vrti. Daleč tam je blestelo
morje in ni se moglo prav razložiti, kje nehava
zemsko morje in pričenja neizmerno zračno
morje. Južno solnce je pripekalo, da je na-
polnjevala opojna vonjava z listja in cvetja
ozračje; od morja sem pa je pihljaj hladen,
vlažen vetr. Kako prijetno je bilo sedeti v
senci, duhati vonjave, osvežujoči morski zrak,
pa bloditi z očmi po temnomodrem nebesu
za belimi ovčicami ali po morju slediti ladji,
ki je mirno plula kakor labud ter prisluškovati
spevu z vrtov in vinogradov.

In turoben nasmeh je spreletel obraz iz-
mučeni vdovi.

„O ti nebeškolepa zemlja, zakaj te moram
tako kmalu zapustiti? In moje dete!“

Ozrla se je proti vratom, kjer je Beatrica
sedela na pragu, sedela, pa grah luščila.

„Beatrica, mila duša, sédi, sédi, poleg
mene!“

Beatrica je vstala, pa šla k materi. Mati je
zrla na njo z neizrečno ljubeznijo in radostjo.

„Kako Vam je, mamica?“

„Danes mi je nekam dobro, milo dete.
Zdi se mi, kakor bi me bolezen popolnoma
zapuščala. Poglej, kako krasno se blesti morje!
Moj Bog, kje so tisti časi, ko naju je rajni
tvoj oče vozil po njem na ladji in tako lepo
prepeval! Zlata moja Beatrica, skoči mi, skoči
po mandolino in zapoj mi „Santa Lucia“.“

Hči vsa vesela, da je mamici bolje, pri-
nesla si je mandolino, sedla zraven matere,
zabrenkala v instrument in zapela z mehkim,
globokim čutom in s tresočim se glasom pri-
ljubljeno laško narodno pesem:

V sinjih višavah
Zvezde migljajo,
Vetrček veje,
Vali kramljajo;
Sem pohište
V čolnič stopite,
Santa Lucia, Santa Lucia!

Kraji nebeški,
Mesto presrečno,
Radosti pijejo
Vse stvari večno,
Ti si nam zlati pas
Kteri ovija nas —
Santa Lucia, Santa Lucia!

Materi je zablestela solza v očeh in pela je poluglasno drugo kitico s hčerko vred.

Kadar pa sta umolknili, je pogledala mati na morje in vzdihnila: „Oh, kako krasno je pel tvoj oče to pesem! Ali se še spominjaš njegovega globokega, zvonkega glasu?“

„Kaj bi se ga ne“, je prikimala Beatrica z glavo, pa se nasmehnila v presladkem spominu.

„Meni venomer zveni v ušesih njegovo petje. Tako peti kakor on ni znal nihče daleč okrog, je naprej pripovedovala mati. Nekoč me je vzel s seboj v oni-le samostan na cerkveno slavnost. Tedaj tebe še ni bilo na svetu. Ostali smo tam ob petju do večera. Ko smo veslali proti domu, so se že svetile zvezde in kakor kolo velik je ščep vzhajal iz morja. Kako lepo je bilo! Zdelo se mi je, da plove naš čoln v samem srebru. Tvoj oče se je zagledal v morje, oči so mu zaiskrile — še zdaj vidim njegov od mesečine oblit obraz — pa je začel peti:“

„V sinjih višavah
Zvezde migljajo — — —“

Bolnica je pela te besede z globokim glasom, kakor bi hotela posnemati spev pokojnega moža.

A naglo je povabila glavo in otožno predstavila: „Oh, on je že tam, kjer zvezde gore, a jaz — jaz pojdem kmalu za njim“.

„Mamica, ne govorite tako“, jo je hčerka strastno prišla za roko, „jaz Vas ne pustim!“

„Oh, ko bi mogla, bi ostala na veke pri tebi, zlata moja, a smrt mi že sega v srce. Dobro to čutim. Kaj se hoče: Kmalu se ločimo, draga moja.“

Beatrico so polile solze.

„Odpusti, dušica moja, da sem te užalo-stila s tako govorico, a naposled sem ti vendar morala to povedati. Nikar se ne boj, ne boš zapuščena ne, kadar odidem za očetom v večnost. Tja pojdi k Madoni (Materi božji)“, bolnica je pokazala proti lesu, „pa jo prosi, da ti bo mati. Ko so bili meni umrli starši, sem tudi šla k njej in veruj mi, verno mi je bila na strani do današnjega dne. In tale križček (mati je vzela iz nedrija ličen, ped dolg križ) nosi po moji smrti vedno pri sebi, zakaj ta ti bo najmočnejša obramba proti vsakemu sovražniku. V Loreti je bil blagoslovljen, stara mati so mi ga dali na smrtni postelji.“

Pritisnila je križček na ustne in ga dala hčeri poljubiti.

* * *

Listje je začelo rumeneti. Od severa je letel cel oblak ptičev na toplejši jug preko sinjega morja, kjer ni snega in ledu, kjer palme zmeraj zelené. V hiši nad belim mestom pa je ležala na mrtvaškem odru vdova kakor uvela cvetlica. Duša pa ji je zletela dalje nego hite ptice, zletela tja, kjer cvete večni maj in sveti veko-večno solnce.

Beatrica je okrasila drago ji truplo z zimskim cvetjem, prijateljice in znanke so jo pokrile s svetimi podobnicami, pa se jo odnesli na pokopališče pred mestom in jo položili v grob.

Tam leži torej poleg ceste, koder hodijo dobri ljudje, se odkrivajo in prekrizujejo. In mnogi pomoli tiho očenaš za one, ki si odpočivajo tam pod zemljo, oddihajo od napora, od skrbi, od žalosti. Blizu tam leži morje in valovi jim šumljajo v sladko spanje.

Beatrica je klečala ob grobu blede kakor marmornat kip, pa zrla z zamišljenimi očmi na rakev, kakor bi ne umela, kar se ji je pripetilo. Niti solze ni potočila. Kadar pa so spustili rakev v grob, se je nezavestna zgrudila na zemljo. Prijateljice so jo odnesle in budile in kadar se je zopet zavedla, se je izvil iz prsi globok, tresoč se vzdihljaj in šele tedaj je glasno zaplakala. Prijateljice so jo tolažile in jo vedle kakor slabotno dete domu. Pred hišo pa se je Beatrica stresla, kakor bi bila zagle-

dala strahove, pa zaklicala: „Ne, tja ne grem, ne, žive duše nimam več v hiši!“

„No pa pojdi k nam“, jo je vabila sosedova hči.

„Pozneje. Zdaj pojdite z menoj h kapeli — k Madoni.“

In šle so ž njo k gozdu. Tam je stala ob stezi držeči na strme gore kapela s podobo Device Marije, izklesana iz krasnega marmorja.

Beatrica je urno in odločno spela, in ko so prišle h kapeli, je padla na kolena, in po običaju strastnih Italijank objela noge Mariji in zaklicala:

„Sladka Devica Marija, glej zapuščeno siroto, ki nima nikogar, nikogar na prostranem božjem svetu! Rajnka mati so me poslali k tebi, da bi bila ti moja mati! Prosim te pri Bogu, pri Tvojem milem Sinu, usmili se me, ne zapusti me, sicer bi mi ne bilo živeti. Kraljica nebes, obetam ti vpričo prijateljic, da bom tvoja zvesta, dobra hči. O zlata moja mati, slehern dan bom hodila k Tebi in Ti prinašala cvetic, vse ti bom zaupala, vse požila. Daj mi znamenje, da me sprejmeš za svojega otroka.“

Solnce je jasno sijalo in pošiljalo žarke na podobo Marijino v kapeli. Obraz Madone je žarel in Beatrici se je zdelo, da se ji je Marija nasmehnila.

„Poglejte, pogledajte, kako se mi je zasmejala!“ je radostno vzkliknila. „O mati, zlata mati, zdaj nisem več zapuščena.“

Planila je pokoncu, pa iskreno poljubljala Mariji noge. Na to so v zahvalo molile in se vrnille domov.

„Kaj te ne bo same doma nič strah?“ je vprašala Beatrico sosedova hči Angela, njena najvernejša družica.

„Strah? Zakaj neki? Varuje me vendar Marija. Hudo mi je po materi, seveda, a strahu ne poznam!“ je odkimala z glavo.

„Da se ne boš dolgočasila, bom prišla slehern večer k vam, da bom pri tebi spala, kaj ne?“

„Angela ti ljuba, za to ti bom jako hvaležna“, se ji je zahvaljevala Beatrica.

„Zdaj gremo s teboj pa ti bomo pomagale pospraviti po hiši“, je pristavila druga prijateljica.

„Oh, koza je že lačna“, se je spomnila Beatrica.

„Nakrmile jo bomo, ali ti boš pri nas jedla, doma bi danes ne mogla“, ji je dejala Angela.

Zdaj so prišle k hiši, kjer je še dišalo po kadilu.

Kako čudno vpliva ta vonjava na človeka! Ob slavnostih te v hramu Gospodovem radostno dvigne kvišku proti nebesom, a v hiši, odkoder so odnesli mrliča, pada na srce kakor težka žalostna megla, in ljudje odpirajo okna in vrata nastezaj, da bi se čim prej poizgubila.

Tudi na Beatrico in njene prijateljice je tako vplivala. Pospravljale so tiho, mučno tiho.

* * *

Svojo obljubo, storjeno po materinem pogrebu pred kapelo Device Marije, je Beatrica držala verno in veselo.

Od te dobe ni solnce nikdar zašlo, da bi ne bila vsaj enkrat obiskala svoje nebeške zaščitnice. Tudi po zimi, ko je iz megel pršel hladen dež, je klečala Beatrica vsak dan pred kapelico ob gozdu. Kaj šele spomlad, ko narava sama na sebi tako mika ljudi iz tesnih stanic pod milo nebo!

Veliko južno solnce je zahajalo v morje veličastno in slavno. Širno morje je odsevalo v večerni zarji, bilo je kakor dragocen, kraljevski plašč, na katerega se je ulegal k počitku solnce — kralj. Iz lesa je odmevalo ptičje petje.

Pred kapelico je stala Beatrica in pokladala krasen venec iz bujnega cvetja Devici Mariji na glavo.

„Torej, zdaj si krasna, moja mila Mati“, je govorila Beatrica z detinskim, ljubkim glasom in zaljubljeno motrila drago ji soho.

Tako je pokleknila in molila, da se je jelo počasi mračiti. Za lahko noč je zapela Mariji po vsej Italiji znano, priljubljeno pesem:

O sanctissima,
o piissima
Dulcis virgo Maria!
(O presveta,
Preljubezniva,
Sladka Devica Marija!)

V gozdu je zašuštelo listje in visok zarjavel mož je prilomastil iz goščave. Na glavi

je imel širok klobuk, pod gostimi obrvmi je sršelo divje oko in ves obrasel obraz je bil razoran od strasti in stradanja. Na prsih položene roke mu je pokrival kratek, preprost plašč.

Beatrica se je zdrznila in je začudeno gledala tujega moža.

Trpko se je nasmehnil in posmehljivo dejal: „Moliš? No, le moli le, če te veseli. Tudi jaz sem nekdaj molil.“

In zagledal se je na krasno, že v večerni zarji lesketajoče morje, pa globoko vzdihnil.

Beatrica ga je tedaj še bolj začudeno pogledala. „Kaj zdaj več ne molite?“

Mož je naglo odkimal, da so se mu dolgi kodri razleteli.

„Čemu ne?“ se je čudila deklica. „Kaj niste imeli matere, ki Vas bi bila učila, da ne smete nikdar pozabiti na molitev.“

„O imel, imel!“ se je zarežal tujec. „Ali ko bi ti vedela, kdo sem jaz, bi se pač ne čudila, da ne molim! Še nisi slišala o Karlu Benzoni?“

Zdaj šele se je Beatrica ustrašila zares. „Karel Benzoni! Mili Bog, menda vendar niste vi —?“

„Benzoni, Benzoni. Pa le molči in ne kriči, da nas nihče ne sliši, sicer zabrlizgam in moji tovariši pridero iz gozda. A nič se me ne boj, ne storim ti žalega.“

„Saj se Vas ne“, je dejala Beatrica zaupljivo.

„Kaj praviš? Da se me ne bojiš?“ se je čudom čudil vodja roparjev. „Kdo pa si?“

„Kakor vidite, revno dekle, a imam nekoga, ki me varuje pred najkrutejšim sovražnikom.“

In potegnila je iz nedrija križ po rajnki materi.

Roparja je to junaštvo revne deklice kar presunilo. Pripomnil je z uljudnejšim glasom: „Tudi jaz sem nekdaj veroval in z zaupanjem molil kakor ti, ali že dolgo je tega, dolgo! Zdaj so mi roke omadeževane s krvjo, kako naj jih sklenem pred Marijo? Ali me razumeš?“

„Ne, ne umem vas. K Materi božji se smé vsak, še tako velik grešnik zateči — vi tudi!“

„Ne morem!“ je odločno zavrnil Benzoni. — „Bom, pa jaz molila za vas, pa boste vi-

deli, da me bo Marija uslišala“, je pripomnila Beatrica prepričevalno, pa pokleknila, sklenila roke križem ter začela moliti večno krasno molitev sv. Bernarda: „Spominjaj se, o premila Devica Marija! da se še nikdar ni slišalo, da bi ti katerega zapustila, ko je pod Tvojo brambo pribežal, tvoje pomoči iskal in se tvoji prošnji priporočal...“

Kadar pa je tako molila vroče, zaupno iz globočine svojega deviškega srca, je padel ropar premagan od nadčloveške moči na kolena in sklenil po dolgem času svoje hudo-delske roke.

Ko je Beatrica zmolila in pogledala Benzoni, so mu močile solze zarjavelo lice.

„Hvala, zlata Mati“, je vzkliknila deklica, uslišala si me!

Vodja roparjev pa je planil k Beatrici, ji ugrabil križ in zginit v goščavi.

Beatrica je planila kvišku. „Moj križ! je dejala in hitela h gozdu. Daj mi nazaj moj križ! Saj je preprost, kaj boš ž njim? Od rajnke matere ga imam! Daj mi nazaj moj križ, moj križ!“

V gozdu pa je bila smrtna tišina.

Bala se je iti naprej, zato se je vrnila domu.

Tam na sinjem oboku pa so se užigale zvezde nade in od morja sem je vel lahen vetr.

* * *

Čez petnajst let je pozvonil siv, bos kapucin pri vratih ženskega samostana, kamor je hodil v onih srečnih dneh oče Beatrice z materjo vred, in želel govoriti s predstojnico.

Vratarica je pokazala kapucinu duri v govorilnico.

Molče je vstopil, pa potegnil kapuco na čelo. Kmalu se je pokazala za omreženim oknom visoka redovnica, pozdravila ga in vprašala, kaj častiti mož želi.

Kapucin je stopil bliže in vprašal z zvočnim glasom: „Ali me poznate?“

Predstojnica ga je bolj pogledala, a ni ga poznala.

Kapucin je potegnil kapuco nazaj, da mu je bilo videti vso glavo: „Morda me poznate zdaj?“ ji je dejal.

„Ne.“

„Kaj pa ta-le križ, mogoče ga poznate?“ je rekel kapucin in izvlekel nato eno ped dolg križ.

Predstojnica je stegnila roke po njem in radostno vskliknila: „To je moj križ, križ po rajni materi!“

„Vaš, vaš,“ se ji je priklonil kapucin pa pristavil z globokim, tresočim se glasom: „Nesrečni Karel Benzoni vam ga je bil vzel, častita sestra, srečni brat Frančišek vam ga zdaj vrača. Izvedel sem, kje ste, in sem semkaj

prišel, zahvalit se vam. Bog vam vse stotero povrni, pa molite zame grešnika!“

Položil je križček pred omrežje, se ji poklonil in tiho odšel — — —

Predstojnica je sklenila roke, pogledala kvišku in zaklicala: „O Marija, pribežališče grešnikov, kako velika je tvoja moč! ...“

Solnce je posvetilo skozi nizko okno in ji razžarilo obraz kakor svetnici. — V njenem srcu pa je odmeval slavospev Mariji, pribežališču grešnikov, ki je zopet eno izgubljeno, grešno dušo srečno privedla k Bogu. — — —

Nekaj za tiste, ki hrepené po Ameriki.

I. Ladja se potopila.

Prve dni avgusta se je pripetila na morju velika nesreča. Ladja z imenom „Sirio“, ki je vozila izseljence iz Evrope v Ameriko, večinoma Italijane in Špance, pa tudi nekaj Avstrijcev, se je potopila ob španskem obrežju. **Nad tristo ljudi je pri tem utonilo.** Nekateri trdijo, da je bilo na ladji 1700, drugi da 827 oseb. Precej se jih je torej rešilo, a nesreča je še vedno velika. Grozni so bili menda prizori ob potapljanju. Ljudje so se borili kakor zverina za svoje življenje; z nožem v roki so odganjali druge iz čolnov v morje, da so sami zlezli vanje. Splošno hvalijo časniki, tudi liberalni, požrtvovalnost katoliške duhovščine na ponesrečeni ladiji, ker je bolj skrbela za druge kakor zase. Na ladji sta bila dva škofa; nadškof iz Pare se je rešil; braziljanski škof v St. Pavlu je utonil; delil je odvezo in blagoslov ter tolažil nesrečneže, dokler ni izginil v valovih; ravno tako nekateri drugi duhovniki.

Ali ni tedaj potrebno, kdor že na vsak način hoče v Ameriko, da se pripravi, kakor bi šel v smrt, in da se tudi na potu skrbno greha varuje?! — Skrbite, da bodo vaši znanci, če že mislijo da morajo čez morje, vselej dobro spoved opravili, preden gredo na tako dolgo in nevarno pot.

II. Resen opomin izseljencem.

Po tržaškem „Novem listu“ povzamemo sledeče: Minulega meseca je prišlo iz Amerike nazaj izseljencev v velikem številu, ker so jim ameriške države začele zapirati vrata. Samo z enim parnikom se je povrnilo teh nesrečnikov okolo 600. Sedaj je več komisij v Ameriki, ki so prestroge z izseljenci. Ako kdo nima dovolj denarja, ako ga le malo oči bole, ako je šibek po telesu, ako ne zna čitati in pisati, ga ameriška komisija vrača nazaj. Iz samega New-Jorka je bilo zavrnenih začetkom tega meseca okolo 600 naših ljudij. Razen tega pazijo komisije, da ne stopi nikdo na ameriška tla, ako se je že naprej pogodil za kako delo ali mu je zagotovljeno kako mesto.

Minulega tedna se je povrnilo 13 Hrvatov iz splitske okolice in iz Sinja, ki so bili došli do Trsta, a ker jim tu niso mogli zagotoviti, da jih v Ameriki izkrcajo, (kakor jim je bil agent obetal), zahtevali so svoj denar nazaj in povrnilo so se domov. Pametno so storili, ker bolje je vračati se iz Trsta, nego pa iz Amerike. Priporočamo vsakomur, ki se hoče seliti, naj sklene pismen dogovor z agencijo, da ga ta izkrca v Ameriki, in ako bi ga tam ne hoteli sprejeti, da ga nazaj pripeljejo zastonj in da mu povrnejo denar, ki ga ja plačal za pot.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

8. poglavje.

Prav, dobri in zvesti hlapec, pojdi
v veselje svojega Gospoda!
(Mat. 25, 23.)

Leto 1859. je bilo zadnje za Vianeja; poklicalo je trudnega delavca k večnemu počitku. In po pravici se mu je lahko reklo: Prav, dobri in zvesti hlapec! pojdi v veselje svo-

Nova župna cerkev v Šmartnem pri Litiji.

jega Gospoda! A župnik Vianej ni bil zvest samo v malem. V Božjo slavo bodi to povedano. Zakaj to življenje je bilo čudež božje moči in ljubezni. Res da je to za Boga malo, zelo malo; toda za nas ljudi je življenje tega župnika čudež, čudovit, trajen čudež. Koliko let, koliko stoletij morda ni bilo videti takega duhovnika; duhovnika, ki bi bil storil toliko dobrega, ki bi bil tako svet in tako delaven v službi Gospodovi.

Že v začetku je bilo rečeno, da je priznala sv. Cerkev ponižnemu in pobožnemu župniku že ime častitljivega služabnika božjega. In po pravici; zakaj njegovo življenje je bilo prava služba božja. Če ima kdo silno veliko dela, pravijo, da še za jed nima časa; pri župniku Vianeju je bilo to skoro dobesedno res. Na dan je imel hrane 6 do 8 lotov, zadosti mu je bilo eno ali dve uri spanja. In ves drugi čas je porabil samo v službi božji, v dušnem pastirstvu: 14, 16, 18 ur je prebil v izpovednici, kvečemu da je imel vmes krščanski nauk, ki je bil tako živa pridiga! Tudi če ga kdo ni razumel ali slišal, je samo njegov pogled vse povedal, pridigal, izpreobračal, ganil. — In če mu je še kaj časa ostalo, je govoril s svojimi farani, obiskoval bolnike, molil, dolgo molil, z eno besedo, ves dan mu je potekal v delih, ki so bila namenjena le službi in slavi božji. In ta Bogu posvečeni dan je trajal neprenehoma v delavnik in praznik, noč in dan, brez prenehanja in počitka!

In ta „služba božja“ je imela vsa znamenja na sebi, kar jih zahteva svetost Gospoda, kateremu služimo.

Dobro je za kristjana, za duhovnika trpljenje in samozatajevanje; 'dobro je izpremeniti vzdihovanje narave v vzdihovanje ljubezni in pokore!

Če sebi kaj odrečemo in Bogu darujemo, je to dejanje ljubezni in obenem znamenje prave ljubezni; to je tisto, kar stori službo božjo trdno za vsako izkušnjo. In to je imel naš častitljivi župnik. Z veliko strogostjo v življenju je družil mnogotero samozatajevanje; skoro neprenehoma je moral prenašati trpljenje in pogostoma mu je naložil Bog veliko težo skritih muk. In ta služba božja, tako težavna in dobra, je bila tudi zvesta. Zvestoba tega služabnika božjega je bila tako popolna, da samoljubje ni imelo prav nič deleža pri tem. Kar je storil za Boga, je pustil tudi celo Bogu. Tega ubogega kmečkega župnika so obdajali tisoči romarjev, katere je vlekla v Ar njegova svetost, a bil je preprost kakor otrok. Zdelo

se je, da se za vse dokaze spoštovanja in občudovanja nič ne spremeni. — Blagoslavljal je trume, kot da je prejel blagoslov od kakega višjega kakor sam. Svojo podobo je videl viseti povsod in v najrazličnejših oblikah kakor podoba kakega patrona in ob taki priložnosti je rekel večkrat kako navadno, skoraj preprosto besedo, ki je še jasneje pokazala njegovo vzvišenost in dobrosrčnost.

Pa če bolj se je dobri župnik poniževal in trudil, da ostane skrit, tembolj ga je vlekel iz te prostovoljne skritosti glas, ki se je razširil o njem. V par letih je bila arska fara kakor izpremenjena, in od vseh strani je vrelo ljudstvo k pobožnemu župniku, ki je bil tako prizanesljiv do grešnikov, tako odločen proti preveč tenkovestnim, tako milosrčen proti slabim, tako usmiljen do nesrečnih. Tudi bolniki so prihajali v Ar, in pri altarju sv. Filomene se je zgodilo na njegovo priprošnjo veliko znamenitih čudežev, še bolj čudežna pa so bila izpreobrnjenja, o katerih govori neka priča:

„Kar je ljudstvo najbolj gnalo v njegovo vas, to je bila njegova molitev za grešnike. Izprosil je iz nebes tolikih milosti, da so ga grešniki večkrat sami poiskali in niso prej miru našli, dokler se niso spravili z Bogom.“ Tako so se začela tista romanja, ki trajajo od leta 1828. do Vianejeve smrti in še naprej do današnjih časov; privedla so v Ar vsako leto na tisoče ljudi — privabil jih je edinole način, kako je opravljal zakrament sv. pokore. — Ker se je na ta način rešilo toliko duš iz krempljev hudobnega sovražnika, se ne more nikomur čudno zdeti, da je peklenska kača večkrat neprikrito pokazala svojo jezo pobožnemu župniku; posebno enkrat po ustih neke obsedenke, s katero je imel Vianej sledeči pogovor, ki si ga je sam zapisal:

Obsedenka: Jaz sem neumrljiva stvar.

Vianej: Ti si torej edina oseba, ki ne umrje?

Obsedenka: Samo en greh imam na vesti iz svojega življenja, in po meni je lahko vsak tega lepega sadu deležen, kdor hoče.

Vianej: Tu quis es? (Lat.: Kdo si ti?)

Obs.: Magister, caput (vodja, poglavar). — Grda črna nesnaga, kaj me mučiš! . . .

Midva se vojskujeva drug proti drugemu; bomo videli, kdo bo zmagal. Pa privojskuj si kar hočeš, od časa do časa boš delal vendarle za me. Ti misliš, da so tvoji ljudje pripravljeni, pa niso . . . Zakaj pomagaš svojim ljudem vest izpraševati? Čemu to preiskovanje? Kaj ni dovolj ono izpraševanje, ki jim ga jaz pomagam delati?

Vianej: Praviš, da izprašuješ vest z mojimi izpovedenci? Saj se zatečejo k ljubemu Bogu, preden se izprašajo.

Obs.: Z ustnicami že; pa rečem ti, da sem jaz, ki urejam njihovo izpraševanje. Jaz sem večkrat v kapeli, kakor si ti misliš; . . . moje telo gre proč, duh pa ostane . . . Dobro se mi zdi, če tukaj šepečejo. — Niso vsi rešeni, ki tja pridejo. — Ti si lakomnik!

Vianej: To bo pa težko res, da sem jaz lakomen. Malo imam, in še to malo dam prav rad drugim.

Obs.: O taki lakomnosti ne govorim! Ti si lakomen na duše; ugrabiš mi jih, kolikor moreš; moja stvar je, da ti jih spet iztrgam. Ugrabil si mi enega črnosuknježa; moram ga nazaj dobiti. — Ti si lažnjivec. Že zdavnaj si rekel, da misliš proč iti od tod, pa si še zmeraj tu. Kaj vendar delaš tukaj? Toliko drugih se umakne na stara leta v pokoj. Zakaj ne storiš, kakor oni? Mislil si iti v Lijon.¹⁾ V Lijonu bi bil ravno tako lakomen kakor si tukaj. Mislil si se umakniti v samoto.²⁾ Zakaj ne storiš tega?

Vianej: Kaj mi imaš še očitati?

Obs.: Zadnjo nedeljo si se mi dal pri sv. maši enkrat prav dobro motiti. Ha! se še kaj spominjaš? (To je bila druga nedelja po sv. Treh kraljih. Vianej je priznal sam, da je bil ves čas do evangelija nenavadno zbežan.) — Tvoj modrosuknjež (t. j. škof) ti je zadnjič pisal. Pa se mi je dal prav lepo speljati, da je pozabil nekaj važnega; pismo se je zaradi tega znatno izpremenilo. (Vianej je takrat res dobil pismo od svojega škofa.)

Vianej: Ali me bo pustil Prevzvišeni, da grem od tod?

¹⁾ To je bilo res.

²⁾ Tudi to je bilo res. Vianej je mislil stopiti v samostan.

Obs.: Preveč te ima rad. Brez Marije bi bil ti že preč. Mi smo storili pri tvojem modrosuknježu vse mogoče, samo da te spravimo v kraj; pa zaradi Marije nismo nič opravili. Tvoj modrosuknjež je ravno tako lakomen kakor ti; muči me ravno tako. Nič ne škodi; storili smo, da ne vidi v svoji škofiji neke razvade. Pa dobro! Vzdigni svojo roko čez me, kakor storiš nad toliko drugimi, ki pridejo vsak dan sem. — Ti misliš, da se izpreobrnejo vsi, pa se motiš. Za en trenutek je že dobro, potem jih pa spet dobim. Tudi nekaj tvojih faranov imam zapisanih.

Vianej: Kaj praviš o N. (nekem pobožnem duhovniku).

Obs.: Sovražim ga. (Te besede je izrekla s strašno jezo in grdo zaškrtala z zobmi.)

Vianej: In o N.?

Obs.: A ta! ta nas pusti, da delamo kakor se nam ljubi. Ti si ga spravil v red, pa ni držalo.

Obs.: Oh! če te Marija ne bi varovala! — Pa le čakaj! Že močneje kakor si ti smo vrgli. — Nisi še mrtev. — Zakaj vstajaš tako zgodaj? Ti ne ubogaš svojega modrosuknježa, ki ti je zapovedal, da skrbi zase. Čemu pridigaš tako preprosto? Imajo te za nevednega; pri tvojem krščanskem nauku jih je nekaj, ki spiyo, pa tudi nekaj, ki jim gre tvoja preprosta beseda k srcu.

Vianej: Kai misliš o plesu?

Obs.: Ples obdajam jaz kakor ograja vrt.

Za naše fante.

Papež katoliškim mladeničem.

Če želimo od vas, fantje, da živite pošteno, nedolžno, pa nikakor ne zahtevamo, da bi se morali prav pusto, dolgočasno in černo držati »kakor bi vam kura kruh snedla«. Pobožnost ni černost ampak veselje v Svetem Duhu. Mlad človek sme in mora biti gibčen, živahen, poskočen! To nikakor ni v nasprotju s pobožnostjo. Vsi katoliški prijatelji mladine, kakor sv. Filip Nerij, Don Bosko in drugi so radi videli mladino veselo. Teh misli je bila Cerkev od nekdaj in je še danes.

To nam najbolje potrjuje dogodek, ki vam ga predstavlja današnja naša slika, in ki se je vršil lansko leto na velikem dvorišču vatikanske palače v Rimu v pričo sv. očeta.

Ali jih vidite te fante, kako se sučejo ženejo, drve, ter skušajo, kdo bo prvi! In sv. oče pri svojih sedemdesetih letih jih s svojim

sprememstvom vred prijazno gledajo in se jim smehljajo. Kdo pa so ti fantje? Naj vam ob kratkem popišem ta prizor, ki ga vidite pred seboj.

To so udje raznih katoliških društev po Laškem. Takih društev imajo veliko, posebno po zgornji Italiji. Udje se vadijo v raznih telesnih spretnostih, zraven pa goje dobrega katoliškega duha in krščansko življenje. Najbrž bodo to večinoma bolj mestni fantje, ki imajo več časa za take reči; no pa to je vseeno.

Ta društva tedaj so se enkrat združila, da gredo pokazat v Rim sv. očetu, kaj da znajo, pa da obenem tudi pokažejo svojo udanost in ljubezen do sv. očeta. Najprvo so imeli v cerkvi sv. Ignacija, kjer je pokopan sv. Alojzij, slovesno sv. mašo, ki jim jo je pel kardinal Cavagnis. Nato so korakali med bučanjem trobent po celem Rimu do dvo-

rišča sv. Damaza v Vatikanu, kjer so imeli svoje vaje.

Vaje so bile raznovrstne, telovadske in vse športne, ne izvzemši biciklistiškega. Dragocena darila so razdeljevali telovadcem sv. oče sami. Med razdeljevanjem, ki mu je prisostovalo mnogobrojno in odlično občinstvo, je igrala godba in slovesno so se povešile zastave. Pericoli, voditelj telovadnih društev je potem v krasnem govoru poudarjal pomen poštene zabave med katoliško mladino. Govor Pija X. je tako pomenljiv in lep, da so ga prinesli celo napol liberalni listi.

šteti zgolj za očeta, ampak tudi za brata in nežnega prijatelja. Vaš trud, telovadbo, ciklizem, alpinizem, vaše tekmovalje, atletiške in druge vaje odobrujem in iz dna srca blagoslovljam vas in delo, ki se mu v prostem času posvečate. **Telesne vaje oživljajo duha** ter premagajo nemarnost in lenobo, mater vseh pregreh; vrhutega pa je medsebojno telesno tekmovalje **podoba tekmovalja duha, da napreduje v нравnem oziru**. Vedno se vas bom z veseljem spominjal. Vam pa poudarjam: Bodite močni, da branite svoje telesno in duševno življenje, **ostanete zvesti sinovi Cerkve in ohranite v sebi podobo**

Mladenci telovadijo pred sv. očetom.

Govor slove sledeče:

»Sladko tolažbo občutim, ko stojim v vaši sredi, dragi, ki predstavljate katoliško mladino, polno plemenitih čustev, požrtvovalnih dejanj in težkih, a sijajnih zmag. Namestnik Kristusov sem, naslednik Gospodov, ki je najrajši bival med mladino in v njeni sredi užival neskajeno veselje; zato mi naroka srce, ko vas gledam pred seboj, da vam izpovem, **da vas ljubim**; vi me ne smete

božjo. Premagajte vse ovire, ki se vam stavljajo nasproti v boju življenja. Nočem vam nalagati velikih žrtev, jaz želim zgolj to, da bodo vaša leta vesela in čila, da boste v starosti, v jeseni življenja, nabirali rož, ki ste jih sejali v vaši pomladi. Podlaga vašim vajam pa bodi **strah božji**, in s pomočjo vašega **zdravega zgleda boste izvrševali sredi vaših tovarišev pravo apostolsko delo**. Pot ukazov je dolga, kratka pa pot zgledov. Po-

leg vsega vam je treba pobožnosti, da ostanete dobri kristjanje. Jaz nočem strogo obsojati modernega časa, a srce mi krvavi, ko vidim, koliko mladeničev hodi po krivih potih, kako so versko malomarni in kako moralno oslabei. Ne sramujte se, da ste katoličani, a bodite to ne po imenu, ampak dejanjsko! Tisti, ki vas sedaj zasmehujejo, se bodo še klanjali vaši kreposti, tako da boste slavili zmagoslavje vaših dobrih del, katerim podelim svoj apostolski blagoslov. Blagoslovljeni tudi vi, vaše rodbine in vsi, ki so vam prijazni!»

Iz ust sv. očeta samega imamo tukaj potrjeno, da Cerkev rada gleda mlade ljudi vesele, živahne in poskočne, samo da je njih veselje pošteno. Laž je, kar posvetnjaki trde, da so le oni veseli, pobožni pa da se vsi kiso drže. Res je le, da po grešnem veselju boli

človeka glava in srce, po nedolžnem veselju pa je zdrava glava in srce lahko.

Zato se tudi naša škofijska pravila Mar. družb v tem smislu glase:

»Da bodo udje lažje pogrešili grešnega razveseljevanja, naj ljubijo lepo petje in radi prepevajo, bodi svete, bodi druge poštene pesmi. Tudi drugega nedolžnega in poštenega razveseljevanja jim družba nikakor ne brani, samo da ga v pravi meri uživajo. Vedo naj: Pobožnost ne zahteva černih in žalostnih, ampak si želi vedre in vesele ljudi.«

Telovadbe in drugih športov kmečki fantje ravno ne potrebujejo veliko, saj se že pri delu natelovadijo, ampak dobre volje pa le bodite fantje, in radi kakšno prav krepko zapojte! Pa tudi poskočiti smete; samo da je vse pošteno, pa smo prijatelji!

Spomini s katoliškega shoda na Dunaju.

(Konec.)

Ker je stvar že precej zastarela in se bo medtem izvršil že III. slovenski katoliški shod, zato je treba, da hitimo s temi spomini h koncu.

Omeniti moram samo še zadnjega slavnostnega zborovanja. Na tem bi bil imel govoriti dr. Šušteršič. Mesto njegovega govora so pa postavili govor lvovskega nadškofa armenskega obreda, Teodoroviča. To je tisti škof, ki je pred par leti prišel med nas na Trsat, ko smo ondoli imeli duhovniki I. slovensko-hrvaški evharistični shod, in nam je imel pri obedu krasen nagovor v poljskem jeziku, katerega je potem „Slovenec“ poslovenjenega prinesel. Že iz tistega kratkega nagovora smo razvideli za dobro zelo vneto srce in jako bistrega duha. S Trsata je potem prišel v Ljubljano, kjer si je ogledal vse naše katoliške naprave. Na katoliškem shodu pa je bil njegov govor brez dvoma najkrasnejši; zares nekaj posebnega! Poslušavci smo se kar spogledovali; videl sem ljudi, ki so kar z jezikom tleskali, ko so se vsipale krasne, globoke misli iz ust visokega govornika, povedane z najizbranejšimi besedami. „Mož je pesnik in filozof obenem“, sem slišal vzklikati Nemce, ki nam

podobnega govornika še od daleč niso pokazali. Pa ne smete misliti, da nadškof govori prav mogočno! Ne, nima močnega glasu in ga do koncev velike dvorane še slišali niso. Govori bolj tiho, pa počasi, mirno — dostojanstveno, kakor bi vsako besedo posebej dal na vago, preden jo izgovori.

Vsebina njegovega govora je bila: „Očenaš in moderna kultura“. Iz vsega govora in vseh globokih misli so se mojemu spominu najbolj vtisnile besede: Za dober uspeh je treba dvojega — molitve in daritve; ali z drugimi besedami: Za dobro stvar je treba moliti in trpeti. Da, trpeti! Na I. in II. katol. shodu je že poudarjal knezoškof in kardinal Jakob, da se za katoliško stvar pač marsikaj dela, toda premalo moli... Tukaj nam pa pove istotako odlični govornik, da poleg molitve je treba za dobro stvar tudi še — trpeti! To si dobro zapomnimo. Brez težav in trpljenja ni nič dobrega, o tem sem živo prepričan. Trpljenje in težave morajo biti, če hočemo kaj dobrega napraviti! Zato se jih pa tudi ne smemo ustrašiti in zaradi njih od

dobrega ne odjenjati. Trpljenje pri dobrih delih je kakor gnoj na polju. Gnoj ni lep, ampak potreben; in trpljenje naravi ni prijetno, toda blagoslovno. Vsaka dobra stvar je zlasti v začetku s trpljenjem in težavami združena. Tudi „Bogoljub“ sam — če smemo tega omeniti — in še kaj drugega, recimo — abstinenca, sta bila združena z velikimi težavami. Pa se je vse srečno prestalo in premagalo, in upanje imam, da bo Bog blagoslovil, kar je šlo zanjga — skozi ogenj — če je njegova volja tako; (če ne, naj pa izgine!) Stvari pa, ki nastopajo izpočetka z velikim sijajem, brez zaprek, ne obetajo dolgega obstanka. — Da, molitve in daritve! Kakor se je naš Gospod daroval in se še vsak dan daruje za nas, tako se moramo tudi mi zanj darovati, darovati in trpeti! . . .

Ta beseda tedaj: „Za dober uspeh je treba molitve in daritve“ in pa Luegerjeva: „Kar smo dosegli, smo dosegli z agitacijo, neutrudno in brezobzirno agitacijo“ — te dve besedi se mi zdita najvažnejši, kar sem jih slišal na katoliškem shodu.

Ne bom opisaval vsega, kar se je proti koncu zborovanja še vse imenitnega govorilo in zgodilo; bilo bi predolgo. Ampak prav zadnje točke katoliškega shoda pa vendar ne smem zamolčati. No, kaj pa je bilo na koncu vsega? Kaj menite neki? Ker gotovo ne uganete, vam moram že sam povedati. Na koncu vsega je bila velika večerja, kakor se tudi spodobi po dolgem, truda-polnem delu! Na to večerjo nas je povabil dunajski župan Lueger v svojo hišo, na novi velikanski in prekrasni mestni rotovž. Večerjo je napravilo mesto na svoje stroške (kakor je ob enakih slovesnih prilikah po velikih mestih časih navada). Pogrnjeno je bilo za 1400 oseb — kakor vidite, precej velika „ohcet“ — in vsi smo bili zbrani skupaj na enem prostoru, v veliki slavnostni dvorani, katero je razsvetljevalo 16 velikih lustrov. Ne le jaz, tudi marsikdo višjih gospodov kaj takega še ni doživel. Pri večerji so

bili navzoči tudi večinoma vsi škofje. Da nam je godba večerjo sladila in da je bilo mnogo govorov, ni treba praviti. Prvi je govoril Lueger sam, ki se je po svoji navadi pošalil, češ, moramo hitro „na delo“, ker „častiti gospodje“ imajo časa samo do polnoči! — Ko je šlo že bolj proti koncu, so se jeli gostje vsipati okolu Luegerja; vsak je hotel ali ž njim govoriti ali kak spomin od njega imeti. Revez se je moral več kot eno uro podpisavati na razglednice. — Jaz sem pri večerji slučajno sedel poleg profesorja Sturma. Njegov oče je bil Slovenec, on pa se je na Dunaju popolnoma udomačil in je zdaj dunajski mestni svetovavec, deželni in državni poslanec, pa še vedno naklonjen Slovencem. Ta me je pograbil pod pazduho in vlekel pred Luegerja, s katerim sta si prijatelja, „tu imaš enega Slovenca!“ „Gospod župan — pravim — jaz vas pozdravljam v imenu Slovencev. Tudi mi yas imamo radi.“ „Da, znano mi je. Bog vas živi in pozdravi!“ odgovoril je nakratko Lueger, na katerega so čakali že zopet drugi. Koliko časa je to trajalo, ne vem, ker končno je bilo treba posloviti se in iti.

Povedati moram še to, da so tudi naši slovenski katoliški dijaki, „Daničarji“, na čast slovenskim in slovanskim udeležnikom katol. shoda priredili predzadnji dan svoj „večer“. Udeležila sta se ga med drugimi ljubljanski knezoškof in pa lkovski nadškof grškega obreda, Andrej Aleksander grof Šepticki, ki je visoka, krasna postava, ter še več drugih odličnih in manj odličnih gospodov. Govorilo se je skoro v vseh slovanskih jezikih; slovensko, hrvaško, češko, poljsko in rusinsko. Dijaki so vmes krepko prepevali. Bog jih živi te dobre fante, da bi ostali vedno zvesti katoliškemu prepričanju in dajali našemu ljudstvu zgled krščanskega življenja, kakršnega tako malo vidijo med možmi izobraženih stanov.

S tem naj so končani ti spomini. Medtem pa se bo že vršil III. slovenski katoliški shod, kateremu želimo obilo uspeha!

Misijonske drobtine.

Indijanci v Zedinjenih državah ameriških. Vse narode zemlje najdeš danes zastopane v Zedinjenih državah Severne Amerike. In vsak dan še vrô ljudstva tje. Marsikdo se vpraša: Kam gre toliko ljudi? Ali je ta dežela brzc domačinov? Ob kratkem bodi povedano: Amerika je imela domačinov na milijone, in največji madež v zgodovini Zedinjenih držav je ta, da so jih večino neusmiljeno zatrli in pobili. Uničevali so jih skozi celo stoletje umetno z žganjem in nasilno s krvavo vojsko od l. 1776. do l. 1870. V tej dolgotrajni vojski plačala je država za zatiranje Indijancev celih 850 milijonov dolarjev. Šele po dobrih sto letih so se spametovali in prišli na misel: Dosti je grozovitosti, poskusimo jih izobraziti in zlepa pridobiti. Namesto vojakov podpisajmo misijonarje! In l. 1877. se je pogodila država z misijonarji in se zavezala za vsacega indijanskega otroka, ki ga poučujejo, plačevati reden letni donesek. Ta pogodba je trajala do l. 1893. In v tej dobi je žrtvovala država okrog 45 milijonov dolarjev. Koliko dobrega se je storilo, in katoliško življenje je pokazalo med ubogimi divjaki sijajne uspehe. Česar ni zmoglo orožje, storila je beseda in milost božja. L. 1893. pa je država, naščuvana od nevoščljivih protestantskih pastorej, to pogodbo odpovedala in prevzela sama vse šolstvo v oskrb. In danes vzdržuje 257 šol brez Boga in vere, kamor se sili uboga indijanska mladina proti volji dobrih starišev in

se vzgaja v novodobnem brezverstvu. Nasproti državnim šolam so misijonarji prisiljeni po miloščini dobrih src skrbeti za lastne šole. In res vzdržujejo 87 takih šol, ki stanejo vsako leto blizu 200 tisoč dolarjev. Ves ta znesek se sproti nabere. Posebna čast gre gospej Katarini Dreksel. Iz bogate hiše doma, žrtvuje svojo veliko dedščino izvečine za indijanske misijone.

V Zedinjenih državah živi še okrog 270 tisoč Indijancev, od katerih je dobra polovica katoliška in druga polovica poganska. Prebivajo raztreseni v 17 ameriških državah, razdeljeni v 100 rodov, ki govoré okrog 50 različnih jezikov in narečij. Večina se pečajo s poljedelstvom in živinorejo. Hvala Bogu, da je sedanji predsednik Zedinjenih držav zelo naklonjen katoliški Cerkvi. Spozna pač blagoslov misijonarjev za uboge indijanske kraje in jih je že večkrat očitno pohvalil. Za časa njegove vlade sta prišla prvokrat v odbor, ki ima v oskrbi indijanska okrožja, tudi dva odločna katoliška moža. Dal Bog, da se rešijo za nebesa vsaj ostanki indijanskih rodov.

Katoliško časopisje v Zedinjenih državah Sev. Amerike. V Zedinjenih državah izhaja 252 katoliških listov in sicer: dnevnikov 12, tednikov 124, mesečnikov 87 in en letnik. Dvakrat ali trikrat na teden izhajajo 3, polmesečno 8 in polletno 16 listov. Po jeziku jih je 164 angleških, 17 francoskih, 35 nemških, 7 angleško-nemških, 3 italijanskih, 14

slovanskih (med temi 3 slovenski) in eden v indijanskem jeziku. Katoliško časopisje je že precej dobro razvito — manjka le še dobrega dnevnika v angleščini.

Indijansko okrožje, imenovano „De Smet“. Na zemljevidu Zedinjenih držav Severne Amerike najdeš blizu „Velikega morja“ državico Idaho. V severnem kotu leži misijonska župnija „De Smet“. Ime je dobila po možu, ki je prvi oznanjeval Jezusa po teh krajih. Poslušajmo malo poročilo iz tega skritega zemeljskega kota.

„Strmel sem in zopet strmel“, piše popotnik pri pogledu na župnijo De Smet. „Pred leti so stali tukaj gozdi, kjer se je skrivala zverina pred divjaki. Ljudje te pokrajine so bili na glasu kot najbolj divji, surovi in krvoločni indijanski rod. In danes vidim lepa žitna polja, rodovitne pašnike in travnike in miroljubne prebivalce, lepe hiše in gospodarska poslopja — urejena prav novodobno. In to zunanje izpremenjenje je le slaba podoba notranjega dušnega prerodenja. Po pravici lahko trdim: Našel sem tu pobožnost prvih krščanskih časov in videl, kako lepo in srečno je živeti, kjer sv. vera obvladuje javno in zasebno življenje. Čujte le, kako praznuje to ljudstvo prvi petek vsacega meseca v čast presv. Jezusovemu Srcu.

Vsak prvi petek pristopi cela župnija k mizi Gospodovi. Že v četrtek popoldne prihajajo od vseh strani po 10 do 20 ur daleč, deloma na vozeh deloma na konjih. Dva gospoda misijonarja, o. Karuana iz družbe Jezusove in tovariš Šuler jih neprenehoma spovedujeta še čez polnoč. Treba je tudi videti pobožnost v cerkvi! V globoki zbranosti klečé, oči uprte v tabernakel in zatopljeni v v molitev. Zjutraj ob polu sedmih je sveta maša s skupnim sv, obhajilom. Cerkev je napolnjena in poglavar Wajššolegu moli skupno jutranjo molitev in nato pripravo za sv. obhajilo. Naravnost ganil me je prizor sv. obhajila. Najprvo pristopi poglavar in njegovi svetovalci, za njimi ostali možje, vsi s škapulirjem presv. Srca Jezusovega na prsih. Nato pridejo na vrsto žene in dekleta. Nazadnje pripelje še stara ženica svojega slepega moža po palicah. Še nikoli se nisem tako živo spomnil na evangelijskega slepca: Jezus, Sin Davidov, usmili se me?

Po sv. obhajilu moli poglavar skupno zahvalo. Kje v katoliških deželah najdete tako pobožno in redno prejemanje sv. zakramentov? — Bolnike prinesó od daljnih koncev župnije navadno v bližino cerkve, da se takoj v boleznih lahko večkrat na teden ali celo vsak dan združujejo z Jezusom v sv. obhajilu. Ali ni taka župnija vzorna?“

Kri za sv. vero.

(Črtica izza preganjanja angleških katoličanov. — Konec.)

Blažena spoznovalca Janez in Rihard, katerih smrt smo ravnokar opisali, sta bila duhovnika; ljudje so mislili, da se bode Henrik VIII. bal preliti njuno nedolžno kri. A nenravni in krviželjni kralj je izgubil vse spoštovanje do maziljencev Gospodovih. Da, v svojem nasilju, je šel tako daleč, da se je lotil kneza cerkvenega, kardinala in škofa rochesterskega, Janeza Fišerja.

Ta častitljivi škof je bil kras angleške cerkve, učen in svet mož. Bil je mogočne postave, več kakor 6 čevljev visok, prijaznega obraza; nehote ga je vse spoštovalo in imelo v čisljih. Bil je poprej domači učitelj kralja

Henrika; dokler je kralj hodil še po pravi poti, je poprejšnjega učenika spoštoval kakor očeta ter se je sam hvalil, da noben vladar v Evropi nima v svoji deželi duhovnika, ki bi se mogel po svetosti in učenosti meriti s škofom rochesterskim.

Toda sedaj, ko je kralj postal hudoben, je začel sovražiti svetega moža ter njegove opomine in prošnje. Najprvo ga je odstranil iz svoje bližine; nato ga je ukazal pod lažnjivimi pretvezami vreči v ječo.

Škof Fišer je bil takrat star 75 let; toda niso nič prizanašali njegovi častiti starosti, njegov zapor je bil združen s silnimi mukami.

Njegova ječa je bila nizka, obokana, krog 5 čevljev dolga in ravno toliko široka, tla so bila kamnata; ječa je ležala tik reke Temze, zato je bila silno vlažna; svinčena okna so se slabo zapirala in niso mogla braniti vhoda mrzlemu vetru in megli. Zato se ni bilo čuditi, da je častitljivi starček silno bolehal v ječi, kašljal je hudo, mrzlica ga je tresla, noge in roke so mu zatele.

Več kakor eno leto je škof trpel v ječi, končno je vendar prišla rešitev. A ni izpustil Henrik VIII. po nedolžnem zaprtega iz ječe, sam kralj nebes in zemlje ga je rešil nadaljnega trpljenja v ječi, ter mu poslal rešiteljico — smrt.

Dne 17. jnnija 1535 so ga pripeljali pred sodišče; ker se je pa odločno branil, odpovedati se papežu in kralja priznati kot papeža angleškega, so ga naposled obsodili v smrt radi veleizdaje. Po tej obsodbi bi bil moral blagi škof ravno tako grozovite smrtne muke prestati, kakor prijor Janez in o. Rihard; vendar je imel kralj še toliko strahu do starega učitelja, da je to kazen izpremenil in ukazal, da ga obglavijo.

Dne 21. junija pozno v noč je dobil nadzornik ječ povelje, da vse pripravi k usmrčenju in sicer naj se obsodba izvrši 22. junija ob 9. uri dopoldne. Da bi pa častitljivemu jetniku ne vzel počitka zadnjo noč, se je nadječar odločil, jetniku smrtno obsodbo objaviti šele na dan usmrčenja.

V jutro ob 5. dne 22. junija je stopil v ječo ter je častitljivemu starčku naznanil, da je prišel dan njegove smrti. Pri tej novosti se je zavzel bl. Janez Fišer veselja, ter Boga hvalil in častil.

„Kdaj naj umrjem?“ je vprašal.

„Ob 9., vaša milost!“

„Kako pozno je sedaj?“

„Bila je ravnokar ura pet.“

„Torej, prosim vas gospod“, je odgovoril starček, „pustite me še eno ali dve uri počivati; jaz sem poslednjo noč slabo počival in potrebujem na poslednji poti moči!“

Zbudili so ga ob 7. Vstal je, slekel sporko obleko, katero je nosil v ječi, ter se je oblekel v praznično obleko. Njegov strežaj ga je začuden gledal, toda sveti mož mu je

rekel: „Kaj ne vidiš, da je danes moj ženitovanjski dan? Se li ne spodobi, da se za ta praznik posebno lepo oblečem?“

Ob 9. je vstopil nadzornik ječ; sv. mož mu opomni: „Pripravljen sem, da se nad menoj izvrši obsodba kraljeva in volja božja!“ Zaznamoval se je z znamenjem sv. križa, vzel je sv. pismo nove zaveze v roke ter je izpregovoril: „Sledil vam bom, če tudi težko in počasi, kolikor mi moja velika slabost dopušča.“ Pa bil je preslab, da bi šel sam na morišče, zato je sedel na stol in dva moža sta ga moral nesti. Na poti k morišču je goreče molil.

Prinesli so ga do morišča in moža sta ga hotela nesti tudi na morilni oder. Toda častiti starček ni pustil, vzel je palico ter vzkliknil: „Kvišku, ve noge! Naredite mi zadnjo uslugo! Še nekoliko, toda zadnjih korakov!“ In s krepkimi stopinjami je stopil na morilni oder. V tem trenutku je zasijalo solnce izza oblakov in je s svojim žarom pokrilo častitljivo obličje spričevalca. Vsi gledavci so bili pri tem prizoru presunjeni; celo rabelj je bil tako pretresen, da je pokleknil pred škofa ter ga na kolenih prosil odpuščanja.

„Srčno rad ti odpuščam“, je odgovoril blagi starček, „bodeš videl, da se pred smrtjo ne bodem tresel!“

Nato je nagovoril z jasnim, krepkim glasom in vedrega obličja navzoče ljudstvo takole: „Kristjani, prišel sem tu na to mesto, da umrjem za vero sv. katoliške Cerkve. Hvalim Boga, da mi je dajal pogum do tega trenutka. Prosim vas, stojte mi s svojo molitvijo na strani, da ostanem tudi v smrtni borbi brez strahu in ne omahnem, temveč nepremično in junaško umrjem za sv. vero. Prosim vsemogočnega Boga, naj on v svojem neskončnem usmiljenju varuje kralja in kraljestvo, naj razprostrira svojo rešilno roko nad našo domovino ter pošlje kralju modrih svetovalcev!“

Nato je pokleknil ter molil glasno latinsko: „Te Deum laudamus — Tebe o Bog hvalimo!“ Ko je izmolil poslednje besede: „Na te, o Gospod, sem vedno upal, ne bom osramočen na veke!“ mu je rabelj zavezal oči. Še enkrat je sv. mož dvignil roke kvišku položil in mirno glavo na tla; zablistnil se je meč in glava se je zvalila na tla.

Častito truplo škofovo je ostalo skoraj popolnoma brez obleke na kraju morišča; tako je ukazal kruti kralj. Londonsko prebivalstvo ga je hodilo gledat. Šele ponoči so ga rabelji pokopali na bližnjem pokopališču.

Njegovo glavo so nasadili na sulico ter jo razpostavili skozi 14 dni na mostu v Londonu, kjer je hodilo največ ljudstva mimo; sovrstniki trdijo, da ni začela trohneti, temveč,

da je postajalo obličje vedno lepše in ljubeznivejše; naposled so jo vrgli brezsrčno v reko Temzo. Pa naj je pokopana v blatu reke, Bog Gospod jo bo sodnji dan našel ter kronal z večno krono slave.

O krasna katoliška vera, ki daješ moč umirajočim, da zró pogumno in veselo smrti v obraz! Da, zares: „V katoliški veri je sladko umreti.“

Teotim.

Razgled po Cerkvi.

A. Po svetu.

Jubilej nadškofa Stadlerja v Sarajevu je pokazal, kako čišla vse prebivalstvo brez razlike za vse dobro gorečega nadpastirja. Že več dni pred jubilejem so se vrstile po raznih zavodih zanimive slovesnosti. Dne 23. junija so prihajali častitasti visokemu slavljenču najvišji odličnjaki, med njimi general baron Albori, ljubljanski knezoškof, krški, skutarski in še pet drugih škofov. Zvečer se je vršila bakljada, kakršne Sarajevo še ni videlo. Po petju in pozdravnem nagovoru se je škof ginjen zahvaljeval, nato pa je sam intoniral „Lepo našo domovino“, ki so jo vsi odkriti peli. Pri slovesni jubilejni sv. maši 24. junija je bilo nad sto duhovnikov in 11 dostojanstvenikov z mitro. Nadškof sam je imel prekrasen govor, posvetil je na novo vso škofijo presvetemu Srcu Jezusovemu. Po sv. opravi se je razvrstila dolga procesija z Najsvetejšim.

Možate besede kat. učenjaka. Na katoliškem shodu v Šlukenavu na Češkem je govoril vseučiliški profesor Hilgenreiner tudi tele krepke besede: „Mi zahtevamo, da se upošteva katoličanstvo ne le v rodbinskem, temveč tudi v javnem, gospodarskem, narodnem in duševnem življenju.“

Vendar enkrat. V Rimu, središču krščanstva pogrešajo že dolgo odločnega, katoliškega dnevnika. Vsi večji časopisi so v židovsko-fra-

masonskih rokah, razen velikanskega „Osservatore Romano“. Poslednje dni so se združili odlični katoličani, da osnujejo velik dnevnik z imenom „Il Corriere di Roma“. Prva številka je izšla 25. julija. Izven Rima izhaja 22 katoliških dnevnikov.

Katoličanstvo na Kitajskem povoljno napreduje. Upati je, da bo v par letih število katoličanov že nad milijon. Vseh evropskih duhovnikov deluje ondi 1143, domačinov pa 521. Žal da se katoliški veri še preveč ustavljajo bogatejši in vplivnejši sloji.

Kitajski podkralj Tuang-Tong je bival dalj časa z večjo družbo v Rimu. Sprejel je v svojem hotelu tudi vrhovnega voditelja reda svetega Frančiška, P. Schuller-ja. Pri tem obisku je bil pogovor o kineških misijonih, ki jih vodijo patri reda sv. Frančiška. Kakor se čuje imajo ti misijonarji precejšen vpliv in veljavo, kajti dva patra sta dosegla celo čast mandarina, namreč naslovni nadškof Giese, ki ga nazivljejo „podkralj“ in P. Trovarelli, ki je mandarin III. vrste.

Bazilika sv. Pavla v Rimu ima, kakor je znano vsem rimskim romarjem, poleg vseh dragocenosti in krasot vendarle razbita okna. Pred 15. leti so namreč popokala vsled strašne eksplozije v rimski smodnišnici. Dolgo časa so upali, da bo italijanska vlada dala kako odškodnino, — pa menda brez uspeha. Sedaj šele so se odlo-

čili, da napravijo baziliki primerna nova okna. Otvorili so najprej razstavo modelov.

Aleksandrija. Avstro-ogrsko naselbina je začela zidati nov zavod, v katerem bo azil za stare Avstrijce, brezposelne služkinje in otroški vrtec. Z veliko svečanostjo so položili temeljni kamen.

Papež razsodnik. Južnoameriški ljudovladi Kolumbija in Peru sta sklenili, da se bosta v vseh prepornih vprašanjih ravnali po razsodbi apostolske stolice. Neko zadevo glede državne meje sta že predložili sv. očetu v razsodbo. Sv. oče je posredoval in dosegel, da sta obe državi odpoklicali vojaštvo s preporne zemlje.

Cesar za botra. V Pohradici na Češkem siroten deček ni mogel dobiti botra. Kupil si je polo papirja ter je spisal, kakor je znal, prošnjo, da bi cesar prevzel botrinstvo. Prošnja je res prišla na Dunaj, naslovljena je bila z besedami: „Milostpane cisař!“ Cesar je ugodil prošnji, ukazal je okrajnemu glavarju v Duhcovu, da naj v njegovem imenu zaveže birmo ter izroči birmancu cesarsko darilo.

Žalostni časi. V ogrskem državnem zboru je 36 prostozidarjev, med njimi so tudi ministri. Ali zasluži kraljestvo ogrsko, da se imenuje „marijansko“? — Življenje italijanskega kralja, ko je bival v Jakinu s svojo soprogo, je čuvalo 280 detektivov, 500 policistov, 800 lovcev in 3000 drugih vojakov. Vse ulice je zasedla policija, vse sumljive osebe so bili zaprli.

Nesrečo ponujajo. Posledica liberalnega zakonodajstva je civilni zakon, ki ga hočejo nekateri vsiliti tudi v Avstriji. Da spoznamo žalostne posledice in veliko demoralizacijo civilnega zakona, pogledimo suhe številke, ki glasno govore, koliko rodbin postane nesrečnih vsled tega! Na Ogrskem n. pr. je bilo v zadnjih šestih letih čez 29.000 razporok. Nesrečni otroci

Verska nevednost. Nek dnevnik v Berlinu je poročal o izbruhu Vezuva: „Ko se je privalila lava do mesta Torre Annunciata, vstopil se je nasproti duhovnik s tabernakljem v roki, da bi jo ustavil. Dopisnik je hotel reči z monstranco. Nekdo se je ponorčeval iz poročila češ, mar bi bili zapisali: „Duhovnik je hotel lavo ustaviti z zvonikom v roki“. Isti berlinski list piše nadalje: „Steklo pri tabernaklju pa je bilo počeno in Madona ni mogla čudeža narediti“. —

Večje budalosti pač ni moč zapisati. Žalostno! da se kaj takega piše, še žalostneje, da katoličani take časopise bero, najbolj žalostno pa, da jih naročujejo in plačujejo!

Veselo znamenje. Finančni minister je v svojem govoru o državnem proračunu priznal, da se dohodki pri loteriji zmanjšali za 800.000 kron. Poslanci so se tega razveselili; veseliti se mora vsak pameten človek, ki ve, da je loterija za marsikoga nenasitljiv požiralnik, ki mu uniči in požre vse, kar ima.

Zdravje sv. očeta je prav povoljno kljub hudi vročini, ki je bila zadnje tedne v Rimu, vsak dan se sprehaja v jutranjih urah dalj časa po vatikanskih vrtovih.

V Rimu so zidali veliko dvorano za cerkvene koncerte in oratorije ter jo podarili svetemu očetu. Dvorana stane 40.000 frankov ter je na ozemlju, ki pripada Vatikanu.

Boj nenravnosti. Kakor v Kolinu, se je osnovalo tudi v Monakovem društvo mož, ki ima namen preganjati javno nenravnost. Prepotrebno društvo šteje že zdaj 30.000 možkih članov raznih veroizpovedanj in je razposlalo oklice za pomoč vsem večjim ondotnim listom. Vzrok, da se je ustanovilo to društvo je nebroj nespodobnih knjig in slik, ki jih številni trgovci prečevajo zlasti med nezrelo mladino.

Dunajski apostol P. Abel d. J. je peljal meseca julija že štirinajstič okoli 2000 dunajskih mož na božjo pot v Marijino Ceije. V Marijinem svetišču sta nastopila poleg patra Abel-a, sloveča govornika P. Kolb in P. Volbert, ki znata izbornu vplesti v cerkvene govore najvažnejša dnevna vprašanja. Pater Abel je ožigosal z vso spretnostjo škodljivo judovsko časopisje.

Zadoščenje. Poročali smo svoj čas, da so izvršili v Rimu trije mladiči iz krščanskih družin grdo bogoskrunstvo. Časopis „La vera Roma“ naznanja, da so dotični fantini pri čč. oo. lazaristih napravili duhovne vaje in hočejo po možnosti popraviti zmoto in zadostiti za vnebovpajočo oskrumbo. Četrty mladenič pa, ki je bil tudi v tej družbi, je prestopil z vso družino v katoliško cerkev.

B. Po domovini.

Zlata maša mil. g. prelata Rozmana ni bila le navadna cerkvena slavnost, ampak mani-

festacija cele Ljubljane, izraz krščanskega ljudstva, ki je ob tej priliki pokazalo na veličasten način, kako spoštuje in ljubi svojega v službi zanj osivelega gorečega dušnega pastirja.

„Ljubljana bela še si verna;
o slava tebi tisočerna!“

Tako je po pravici zaklical v zdravici, ki jo je v vezani besedi izrekel g. zlatomašniku, župnik Podboj.

Za slavnostni dan zlate maše je bila bogato okrašena vsa šentjakobska fara, predvsem pa župnijska cerkev, ki je bila takorekoč izpremenjena v cvetlični vrt. Razsvetljava pri večerni bakljadi je bila kar čarobna. Na trgu pred cerkvijo se je zbralo gotovo deset tisoč Ljubljančanov, ki so z vso iskrenostjo počastili svojega „ljubljenca“. Slavljenec je med tem, ko so že doneli ubrani glasovi vesele godbe, še vedno sedel v spovednici in opravljal svojo najljubšo službo. Iz spovednice se je šel ves ginjen zahvaljevat za tako prisrčne ovacije. Govoril je:

„Danes sem star 74 let, 3 mesece in 17 dni. Mnogo veselih, a tudi žalostnih dni sem doživel tekom 50 let dušnega pastirovanja. Danes pa ste ljubi farani priredili to izredno počestitev pač z namenom, olepšati večer mojega življenja. Prekrasno petje, plapolajoče zastave so dokaz, da me ima Ljubljana rada. Dokler mi Bog da moči, jih bom žrtvoval v blagor župljanov in bele Ljubljane. Pri zlati maši hočem moliti za vse farane; prositi hočem božjega blagoslova za prvega in zadnjega, za stare in mlade, za odlične in revne“.

Cerkvena slovesnost je bila nad vse veličastna. V dolgem spremstvu je bila cela vrsta belo oblečenih gospic, 50 članic kat. društva za delavke v narodni noši in obilo duhovščine.

Naj pristavimo tu sem še eno kitico iz pozdravne pesmi župnika Podboja!

Dokaj škofija šteje svečnikov,
govornikov, gorečih spovednikov,
vzornih mož je tu in tam;
a — Rozman Janez je en sam.
On radost naša, naš ponos,
nobeden ni, ne bo mu kos.
Deleč dobrote gre okoli
duhovnik res po božji volji.

Stolnica v Ljubljani. Prenavljanje in umivanje slik je že toliko napredovalo, da se bodo že lahko odstranili tudi podstropni odri v cer-

kveni ladji. Izvršiti je še mnogo slikarskega in podobarskega dela v stranskih kapelicah. Bog daj mnogo dobrotnikov, da se bodo mogli poravnati obilni stroški!

Na Brezje se je bilo pripeljalo dne 31. julija okoli 1700 slovenskih štajerskih romarjev z 18 duhovniki. Sprejem je bil zelo slovesen, vse je bilo v zastavah.

Župnijsko cerkev sv. Jakoba v Škofji Loki nameravajo prvotnemu gotičnemu slogu primerno popraviti, prenoviti in deloma podaljšati. Načrti, ki jih je izdelal znameniti arhitekt Pascher iz Gredca, so res krasni. Zanimanje za popravo je veliko. — Imenovani stavbenik je napravil tudi načrte za cerkvi na Trsatu in na Viču.

Visok gost. Meseca julija se je mudil v Ljubljani predstojnik celega frančiškanskega reda č. g. P. Dionizij Schuller. V frančiškanski cerkvi je bil slovesno sprejet.

Nesreča. Na Rakovniku v zavodu Salezijancev je bilo zbolelo 36 oseb za legarjem. Vstop vnanim osebam je zabranjen. Vzrok je — kakor se sodi, slaba pitna voda; vse vodnjake so zaprli.

V Krškem sta praznovala zlato poroko Frančišek in Terezija Renier. Cerkvene obrede je izvršil najmlajši sin zlatoporočencev, — domači g. župnik.

Redek slučaj. Med letošnjimi novomašniki je tudi bivši železniški asistent na ljubljanskem južnem kolodvoru. Smrt soproge ga je tako potrla, da si je izvolil redovno suknjo. Gospod novomašnik je bil tudi rezervni podčastnik ter pri uslužbencih in tovariših zelo priljubljen. Njegovi nekdanji sošolci-duhovniki službujejo že po 11 let. Nova maša je bila 29. julija v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Zanimiv je napis, ki je bil brati na slavlolu pri cerkvenem vhodu:

„Ostavlil si železno cesto,
Izbral si cerkev za nevesto;
Razlagal pred si vozni red,
V nebo zdaj kazal nam boš sled.“

Podeljene so naslednje župnije: Boštanj č. g. Martinu Kerin, župniku v Strugah; župnija Dol č. g. Matiju Kastelic, podvodju v duhovnem semenišču; župnija Škocjan pri Turjaku č. g. spodu Janezu Jereb, župniku pri sv. Vidu; župnija Dražgoše č. g. Antonu Pfajfar, župniku v Leskovici. — Nameščen je č. g. J. Jeglič kot kapelan v Podbrezju. H Kartuzijanom v Plettrije

je odpuščen č. g. J. Podlipnik, kapelan v Šent Jerneju.

Žetev obilna, delavcev malo. V Celovcu je letos samo devet novomašnikov iz 3. in 4. letnika; med temi so le trije Slovenci.

Smrtna kosa. Umrl je v Gorici P. Konstantin Skodnik iz kapucinskega reda. Bil je zgleđen redovnik, izvrsten govornik in priljubljen spovednik. — V nedeljo 15. julija so pokopali v Ilirski Bistrici pesnika - duhovnika č. g. Janeza Bilc.

Zgodnja smrt je prerezala nit življenja mlademu semenišnemu duhovniku č. g. A. Brajer-ju na rojstnem domu v Mokronogu. Dopršil je bil zadnje izkušnje v bogoslovnici ter se podal na dom, da si okrepi rahlo zdravje; toda ni užival dolgo počitnic, kajti tretji dan po dohodu se mu je udrla kri. — Vsemogočni ga je poklical v večnost. Bil je blag gospod, ponižen, pobožen, marljiv, dovzeten za vse dobro ter mirnega skromnega značaja. R. i. p. — Na Otavcu pri Črnomlju je pobrala smrt mladega duhovnika J. Zupančič-a dne 30. julija. — V Novem mestu je v Gospodu zaspal zlatomašnik č. g. P. Pacifik Fister, mnogoletni ravnatelj bogoslovnih ved pri čč. oo. frančiškanih.

Izredna čast je doletela mil. g. prelata zlatomašnika J. Rozmana. Ko so vsi prebivalci šentjakobske fare v Ljubljani kar tekmovali, kako bi dostojneje proslavili petdesetletnico mašništva svojega gorečega, nad vse priljubljenega župnika, priromalo je iz Rima pismo sv. očeta Pija samega, ki so visokemu slavljenju v posebnem „breve“ voščili vse najbolje ter ga blagoslovili. Privolili so mu obenem za dan zlate sv. maše izredno pravico, podeliti apostolski blagoslov, ki je združen s popolnim odpustkom.

Še en slovenski novomašnik v Ameriki. V Clevelandu je pel novo sv. mašo č. g. J. Ponikvar, rojen v bloški župniji. Eden njegovih bratov je že mašnik misijonske družbe sv. Vincencija ter deluje na Štajerskem. Dve njegovi sestri sta usmiljenki; ena s. Genovefa je v deželni bolnici v Ljubljani, druga s. Olga, se je posvetila misijonskemu delovanju v Macedoniji.

Duhovske izpremembe na Goriškem. Častiti g. V. Mežan iz Lokovca je imenovan za vikarja v Desklah; č. g. Fr. Šmid, kurat v Marjinem Celju je prišel v Lokovec, na njegovo

mesto je pozvan č. g. L. Pečenko iz Kanala; častiti g. V. Zega je imenovan za kurata v Gabrijah; na njegovo mesto v Ravnice je prestavljen častiti g. I. Spitzer; na Pečine je naštavljen častiti g. A. Štrekelj iz Podmelca.

Samostan trapistov v Rajbenburgu je praznoval pretečeni mesec 25 letnico svojega obstoja. K tej slavnosti je dospel iz mornarskih otokov med Avstralijo in južno Ameriko škof Peter Brojer.

Nastavljeni so kot kapelani sledeči celovski gg. bogoslovci: Č. g. V. Lakner v Sveče, č. g. J. Sekol v Šmihel pri Pliberku, č. gospod T. Ulbing v Št. Ilj na Dravi, na mesto č. g. J. Miklavčiča, ki gre kot provizor v Gorje v Ziljski dolini. — Župnijo Marija na Zili je dobil častiti g. Fr. Ks. Meško.

Nove maše v ljubljanski škofiji. Novo mašo so opravili gg. četrtoletniki: Anton Demšar, 15. julija na Rožniku v Ljubljani; Valentin Jerše, 15. julija na Bledu; Vincenc Kavčič, 29. julija v Kranju; Franc Kerhnè, 15. julija pri uršulinkah v Ljubljani; Janez Klavžar, 15. julija na Brezjah; Janez kmet, 15. julija pri Frančiškanih v Ljubljani; Janez Langerholc, 15. julija v Stari Loki; Matija Noč, 15. julija na Koroški Beli; Anton Papež, 15. julija v Ambrusu; Jernej Pavlin, 14. julija na Brezjah; Janez Pogačar, 23. julija na Breznici; Janez Sedej, 15. julija na Brezjah; Franc Zorko, 13. julija v Široki Seti pri Vačah. — Dalje gg. tretjeletniki: Fr. Govekar, 22. julija v Smledniku; Janez Kepec, 22. julija v Cerkljah; Alojzij Markeš, 22. julija na Brezjah; Janez Rihar, 15. julija pri lazaristih v Ljubljani; Janez Opeka, 22. julija na Vrhniki; Matija Selan v Sostrem pri Ljubljani.

* * *

Vrhopolje (na Vipavskem.) Dne 17. junija ste bili blagoslovljeni dve zastavi; prva za mladence, druga za šolsko mladino. Sliki je prav lepo naslikal naš g. župnik Henrik Dejak, kateremu zaradi tega dolgujemo svojo zahvalo.

Iz Grgarja (Goriško). Naša Marijina družba je bila ustanovljena l. 1901. Sprejemali so nas prvič naš sedanji prevz. knezonadškof. Od takrat smo imeli še parkrat sprejem, in tudi sedaj imamo nekaj kandidatinj. Na glavni družbini praznik, brezmadežno Spočetje, se pripravljamo vsako leto za devetdnevno, in na praznik presv. Tro-

jice se vsako leto poklonimo naši ljubi Materi na Sv. Gori. Mnogo bi se lahko še storilo v družbeni prospah ko bi le ne bilo nesrečnega strankarstva! (Tega res ne smé biti; Marijine hčere mora vezati medsebojna ljubezen! Ur.) Sicer pa se dosti dobro držimo.

Iz Stopič. V našo župnijo letos priroma vsak mesec 97 „Bogoljubov“, in veliko raznih drugih dobrih časnikov. (Pridni! Ur.) Procesija sv. R. T. se je letos vršila v silno lepem redu, pri kateri so svetili z gorečimi svečami vsi mladeniči in nekaj deklet iz Marijine družbe. Na predvečer praznika Srca Jezusovega so po mnogih krajih naše župnije zažareli kresovi v čast in proslavo Srca Jezusovega. V nedeljo dne 24. junija pa smo imeli družabniki Marijini pomenljiv vesel dan. Prihíteli so mil. gosp. prošt dr. Elbert na novo sprejemati 11 mladeničev in 17 deklet, s svojim govorom pa so visoko povzdignili čast Matere božje in presv. Srca Jezusovega. Zato se jim prav iz srca zahvaljujemo.

Iz Št. Lovrenca. Dne 17. junija je blagoslovil g. generalni vikar Flis novo zastavo dekliške Marijine družbe. Slovesnost so povečale sosednje družbe iz Trebnjega, Mirne in Čateža, ki so prišle z zastavami. Marijine hčere so se zbrale z došlimi gosti v društveni sobi in šle v cerkev v veličastni procesiji s prižganimi svečami med petjem in pritrkovanjem zvonov. Po blagoslovu je g. generalni vikar v navdušenem govoru pojasnil namen in pomen Marijinih zastav. Vsi so bili ene misli o slovesnosti: „Kaj lepšega še ni bilo v naši župniji.“ — 8. julija smo imeli prvo obhajilo, pri katerem je bilo 69 šolarjev. Z otroci so šle k obhajilu skoro vse matere in veliko očetov, kar je bilo zelo izpodbudno in vse hvale vredno. Pri procesiji sv. R. T. je svetilo 130 udov s svečami.

Iz Semiča. Na prijaznem hribčku Smuku je bila dne 16. julija lepa, vzpodbudna slavnost: Kronanje kipov Jezusovega in Marijinega. Dobra srca so poravnala stroške. — Obred kronanja z lepim nagovorom je izvršil vč. g. dekan. Srčna hvala vsem!

Od sv. Magdalene v Mariboru. Naša Marijina družba šteje okoli 400 udov, toda žal! nekaj časa sem ni bilo v njej pravega življenja. Lani in letos smo se po Bogoljubovih poročilih zganile. Dva lepa izleta smo napravile: lani v

Puščavo k Materi božji, letos 8. dan julija pa na goro pri Sv. Petru pri Mariboru. Seveda nismo bile vse, le kakih 50 nas je bilo. Počasi, upamo, se bode začelo novo življenje. Na praznik Marijinega srca napravimo zopet romanje v Puščavo. Marijine družbe iz Puščave in od Sv. Lovrenca, pridite! Upamo, da nas počasté tudi čč. gg. voditelji.

Iz Gornjega grada. 15. julij l. l. je bil za nas slovesen in vesel dan: blagoslovili so nam namreč naš vč. g. dekan in voditelj naše družbe novo zastavo. Zastava ima na eni strani podobo Srca Jezusovega, na drugi strani ima podobo Brezmadežne. Koliko so se naš prečastiti gospod dekan trudili, da so ustanovili tukajšnjo družbo! Me, dekleta, jim bomo hvaležne. Proč s tistim nesrečnim strahom pred ljudmi, ki toliko dobrega ukonča! Pokažimo, da smo pripravljene dati kri in življenje rajši, kakor od zastave sramotno pobegniti.

Iz Celja. Lepa slovesnost je bila, ko so dne 6. aprila premilostljivi g. opat blagoslovili zastavo dekliške Marijine družbe. Dne 22. julija so pa priredili č. g. vikar božjo pot k Sv. Križu pri Belihvodah. Od farne cerkve pri Belihvodah smo šle s procesijo k sv. Križu; tu je bil govor č. g. župnika in litanije. Ob petih zjutraj zopet pridiga in sv. maša. Petje so vodile čč. šolske sestre. V nedeljo, dne 29. julija so pa dekleta iz Marijine družbe na Lopati pri Celju uprizorile igro „sv. Germana“, ki je prav lepo uspela.

Dekliška Marijina družba v Križankih se je pomnožila za enajst članic, katere so bile slovesno sprejete na praznik Marijinega Vnebovzetja. Ob 5. popoldne je imel voditelj družbe g. stolni vikar Jos. Potokar kratek nagovor, po govoru pa je veleč. p. superior ob asistenci p. Valerijana in voditelja družbe sprejel nove članice, ki so se več mesecev pripravljale na ta dan. Družba šteje sedaj že nad 170 članic, ki se prav pridno zbirajo k društvenim shodom vsako prvo nedeljo v mesecu. — 21. avgusta je priredila naša družba skupno s poselskim društvom sv. Marte romarski izlet na Brezje in na otok; na Brezju so imele članice skupno sveto mašo in sv. obhajilo; pri sv. maši so pele pevke obeh društev; na otoku pa so bile potem pete litanije.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. septembrom bodo možje in mladeniči častili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 11. ura: Prošnja za duhovnike. Prijazno se zopet vabite možje in mladeniči brez razločka, da bi se kolikor bolj mogoče udeleževali mesečnih nočnih ur, kajti eno uro na mesec se vsak lahko udeleži, samo če ima še kaj ljubezni do najsvetejšega Zakramenta. Posebno vljudno se pa vabijo tisti častivci, kateri so nočno češčenje iz ničevega uzroka opustili. Prosimo pripeljite in privabite še kaj novih častivcev, da se v drugem desetletju nočno češčenje pomnoži in ne skrči.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Imenovan je bil župnik v pokoju v Spodnjem Berniku pri Cerkljah č. g. Baltazar Bartol za kn.-škofijskega svetovavca. — Premješeni so bili gg. kaplani: Vojteh Hybašek iz Kranja k sv. Jakobu v Ljubljano, v Kranj Valentin Sitar iz Šmarja pri Ljubljani, Janko Petrič iz Zagorja k Sv. Petru v Ljubljano, v Zagorje Matevž Sušelj

iz Vipave; v Vipavo Franc Gaberšek iz Št. Ruperta; v Št. Rupert Ivan Strajhar iz Metlike, v Metliko Peter Natlačen iz Toplic; Štefan Terškan iz Št. Petra pri Novem mestu v Prečino; Josip Lavtar iz Vrhnik v Št. Peter pri Novem mestu; Franc Zege iz Preserja v Črmošnjice; Ivan Dežman od Sv. Trojice pri Mokronogu v Preserje; Josip Mensinger iz Prečine kot ekspozit na Razdrto; Ivan Baloh iz Mengša v Dobropolje; Anton Merkun iz Razdrtega v Mengeš; Anton Golf iz Dobropolja kot župni upravitelj v Stuge; Alojzij Volc iz Trnovega v Šmarje pri Ljubljani; Janez Cuderman iz Velike Doline v Trnovo pri Il. Bistrici; Alojzij Kralj iz Sodražice v Veliko Dolino.

Nova župna cerkev v Šmartnem pri Litiji, katero daves v podobi vidite, je ena najlepših cerkvâ ljubljanske škofije; zares krasno delo! Nastala je po trudu bivšega šmartinskega, sedaj pa kamniškega dekana, č. g. Ivana Lavrenčiča, kateremu dela ta krasna stavba vso čast.

Drobtine.

Tega ne smeš! Koliko hudobij in grehov, koliko zla in gorja bi se odvrnilo z eno samo besedo „ne smeš“, ako bi se pravočasno uporabila. Kdaj pa je čas za ta klic? Pravi čas za ta opomin je takrat, ko hoče otrok prvikrat nekaj storiti ali govoriti, kar ni prav ali kar se ne spodobi. Že malo dete v materinem naročju, ki ne zna ne govoriti, ne hoditi, kaže nevoljo, jezo, trmo in svojeglavost, ako se mu ne ustreže ali če ne dobi tega, kar želi. Ko mati to prvič opazi, naj vzdigne roko ter naj otroku vsaj s prstom zapreti: „Tega ne smeš!“

Tudi maščevanje, Slavnega slikarja Michelangela je bil neki kardinal močno užalil. Ker je prav takrat imel v delu slovečo sliko poslednje sodbe, maščeval se je umetnik na ta način, da je enemu izmed pogubljenih, ki jih je naslikal v peklju, utisnil v obraz poteze svojega nasprotnika — kardinala in sicer tako spretno in do ločno, da je vsakdo takoj spoznal, koga predstavlja. Kardinal je hitel k papežu Klementu II.,

da bi se mu potožil; prosil je tudi, da naj bi se obraz na sliki takoj spremenil. Papež pa je vedel, da je kardinal slikarja po krivici žalil; zavrne ga šaljivo: „Ne morem pomagati, ljubi kardinal! Saj veste, da imamo moč in pravico rešiti koga iz vic, nikakor pa ne iz pekla.“

Vrag v zvonu. Kitajski misijonar P. Wetterwald dr. J. pripoveduje sledečo dogodbo: Ko sem prišel v Han-kia-tsun, pokazal mi je vaški predstojnik z vsem ponosom priprost, nizek zvonik nad revno cerkvico. V zvoniku visi železen zvon, zraven njega nekaj nabivač, da se je z njim s pomočjo vrvi zvonilo, oziroma pritkaval. „Stopim bliže, pravi misijonar, da si ogledam ta umotvor“. Starosta se zadovoljno smehlja. „Za božjo voljo, kaj pa si obesil v zvon? To je vendar malik — hudiček!“ „Ali nisem dobro pogodil, gospod pater? Mislim si, satan zvabi toliko ljudstva v pogansko pagodo, naj pa tukaj šment malo pokore naredi ter naj pomaga ljudi klicati tudi v hišo božjo. Pripel sem mu vrvi

okrog vratu in ga obesil v zvon. Ljudje trdijo, da ima zvon od tega časa veliko lepši glas, kot poprej. „Kaj pa pravijo pagani?“ „Pravijo, mi bi si kaj takega ne upali; pred kristjani pa ima vrag strah“.

Načrti framasonov. Frihodnje leto bo v Rimu svetovni prostozidarski kongres, kjer bodo kovali nove načrte, kako nadaljevati boj zoper vsa veroizpovedanja in tudi boj zoper vero v Boga. Posvetovali se bodo, kako pospeševati popolno brezverstvo in ateizem, ki taji Boga. — Po najnovejših poročilih je tudi na Avstro-Ogrskem že 59 lož s 4000 framasoni. Iz tega razvidimo, kako potrebne so med nami organizacije katolikov, kako potrebni so katoliški shodi, da se oborožimo zoper nakane naših očitnih in skrivnih sovragov.

Kratkočasne.

Učitelj: „Janko, ali lahko slečeš svojo suknjico?“ Janko: „Lahko“. — **Učitelj:** „Ali more medved sleči svojo gorko kožuho?“ Janko: „Ne“. **Učitelj:** „Zakaj pa ne?“ Janko: „Ker le ljubi Bog ve, kje so gumbi.“

Otroška pamet. Petletni Lojzek se je prvič udeležil procesije sv. Rešnjega Telesa. Ko pride domu, pripoveduje vse, kar je videl; opazil je med drugim tudi gosp. župnika v čudni pisani suknji. „Kje si pa videl gospoda“, vpraša mati. „Pod mizo“, se odreže dečko. Tako namreč je imenoval baldahin (nebo).

Odpustki mes. septembra 1906:

2. Nedelja, Angelska, prva v mesecu. Popolni odpustek: a) udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom.

4. Torek. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek: tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

6. Četrtek. I. v mesecu. Popolni odpustek: udom brat. presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost pre-

svetega srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udje bratov. presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem; danes ali pa I. nedeljo; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

8. Sobota. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 3. dan t. m.; b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) udom bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine za duše v vicah.

9. Nedelja. Ime Marijino. V Avstriji dobe pop. odpustek vsi verniki, ki danes ali v sedmih prihodnjih dneh gredo k izpovedi in sv. obhajilu in so pri sv. maši in molijo v namen sv. očeta.

14. Petek. Povišanje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. Pondeljek. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom vesoljna odveza.

18. Torek. Mati b. 7 žalosti. Popolni odpustek udom brat. žal Matere božje s črnim škapulirjem. Sv. Jožef Kupertinski. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.

27. Četrtek. Sv. Elzeirij. Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 4. dan t. m.

29. Sobota. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom, kakor 4. dan t. m.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom brat. za duše v vicah.

* 30. Zadnja nedelja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Tretji slovenski katoliški shod. — Slovenski škofje. — Škofovi zavodi. — Katoliški dijaki. — Versko življenje na Koroškem. — Djakovska nadškofija na Hrvaškem. — Misijoni

Zasebne zadeve: Neka oseba, da bi ji Bog izpolnil njene želje. — Neka hiša za mir v družini. — Neka oseba za razsvetljenje in premagovanje v skušnjavah. — Neki krščanski mož, da bi mu Bog izpolnil njegovo srčno prošnjo. — Vsi našim molitvam priporočeni. — Vse potrebe Bogoljubovih bravcev.

Zahvale za uslišano molitev.

Za od Boga prejete dobrote se zahvaljuje: M. S. z Dobrove. — Marija in Ana Simonič. — Georgina Črnivec v Ljubljani. — A. Vilfan iz Žabnice. — Fr. Rapč v Ljubljani. — M. Jugović v Škofji Loki (po zmoti zakasnjeno). — Janez Kapus v Kamni gorici.

Darovi:

Za cerkev Ivanska v Bosni: Anton Janežič v Reki 14 K. — Za gobove: po preč. g. dekanu iz Radovljice 500 K. — Za sv. Detinstvo č. g. Fr. Vidmar, provizor v Boštanju 23 K. — Za odkup poganske deklice: Neimenovana iz Kranja 20 K.

Neimenovana oseba po č. g. M. Koželju 240 K, za odkup poganskih otrok, ki jim naj bo ime: Anton, Jožef, Janez, Rok, Marija, Katarina, Terezija, Ana, Neža, Frančiška.

Prispevki za brat. presv. R. Telesa.

Od 15. januarja do 15. junija 1906.

Župnije: Semič 220-40 K, Šmarje 136 K, Stari trg pri Ložu 140 K, Goričica 162 K, Kamnik 100 K, Metlika 108 K, Zatičica 100-50 K, Št. Vid pri Zatič. 212 K, Sv. Križ pri Litiji 140 K, Stara Loka 130 K, Homec 105 K, Dražgoše 100 K, Struge 113 K, Prežganje 94 K, Budanje 97-18 K, Bevke 18-30 K, Begunje pri Cirknici 49-54 K, Trnovo pri Ilirski Bistrici 51 K, Prečna 34 K, Gora pri Sodražici 14 K, Ambrus 32 K, Babno polje 18 K, Hinje 40 K, Rupnik 50 K, Šmartin pri Litiji 56-10 K, Besnica 90 K, Dobropolje 40 K, Št. Lenart 50 K, Vrhpolje p. Moravčah 42-70 K, Kopanj 42 K, Črnuče 50 K, Št. Jošt pri Vrhniki 46 K, Velesovo 80 K, Dragatuš 40 K, Lesce 60 K, Orehek 40 K, Naklo 50 K, Rakitna 9 K, Vranja peč 42 K, Kranjska gora 82 K, Bučka 60 K, Vače 35 K, Stari trg pri Polj. 43-70 K, Janče 80 K, Rova 37 K, Radovica 30 K, Sv. Helena 54-50 K, Radeče p. Zid. mostu 72-50 K, Devica M. Polje 70 K, Sava 13 K, Reteče p. Šk. Loki 33 K, Goče 56 K, Češnjica 30 K, Zasip 18-70 K, Sv. Katarina 45 K, Sv. Trojica pri Mokronogu 71-40 K, Zasip 44 K, Hrasnje pri Kranju 32-80 K, Banja Loka 13 K, Mitterdorf 71-24 K. — M. Giri 2 K, Neimenovani 11 K, prelat Rozman 20 K, Pucihar Frančiška 2 K, Završan R. 2 K, Mihelič A. 2 K, po č. g. uršulinkah 107 K, Kogovšek P. 2 K. — Ribnica 460 K, Mengeš 254-80 K, Dob. 246 K, Ljubljana sv. Peter 211-60 K, Št. Jurij pri Kranju 200 K, Cerkje Gor. 142 K, Špitalič 112 K, Breznica 170 K, Čem-

senik 126 K, Idrija 100 K, Žežemberk 140 K, Žiri 100 K, Dobropolje 116-80 K, Černomelj 150 K, Cerklje pri Krškem 160 K, Moravče 160 K, Škofja Loka 110 K, Polhov Gradec 143 K, Slavina 110 K, Bled 105 K, Smlednik 198 K, Sorica 105-56 K, L.ški potok 100 K, Gorje 100 K, Št. Jernej 154 K, Ajdovec 40 K, Vrabče 32 K, Zagradec 44 K, Duplje 40 K, Predvor 30-40 K, Koprivnik 65 K, Spodnja Idrija 95 K, Brusnica 34 K, Gora n. Idrijo 16 K, Št. Jakob ob Savi 93 K, Stara Oselica 48 K, Brdo 40 K, Kostanjevica 27 K, Mekinje 48 K, Hotečerska 44-80 K, Leskovača 25 K, Nova Oselica 40 K, Altlag 78-38 K, Podlipo 45 K, Preloka 13-60 K, Godovič 30 K, Kresnice 30 K, Motnik 71-40 K, Polica 64 K, Zagorje p. Savi 84 K, Ježica 95 K, Mirnapec 70 K, Štanga 23-20 K, Črni vrh nad Idrijo 84 K, Sv. Križ pri Tr. 44 K, Ribno 64 K, Sela pri Šumb. 70 K, Ovshe 32-42 K, Dobrava 30 K, Podraga 72-47 K, Leše 20 K, Mokronog 30 K, Zgornji Tuhinj 52 K, Sv. Vid pri Vipavi 50 K, Vrh pri Rovtjah 76-80 K, Polšnik 40 K, Vojsko 50 K, Slap 22 K, Dorova 62-90 K, Trnje 44-90 K, Vrhpolje pri Vipavi 38 K, Ebenthal 45-74 K, Cirknica 85 K, Šmartin pod Šmarno goro 90 K, Sostro 50 K, Sora 95-60 K, Peče 15 K, Goriče 78-64 K, Mavčiče 80 K, Tunice 62 K, Trnovo v Ljubljani 48 K, Črni vrh nad Polhovim gradcem 73-56 K, Adlešiči 30 K, Boh. Bela 80 K, Vel. Poljane 50 K, Suhor 80-76 K, Žabnica 72 K, Hrenovic 70 K, Kokra 20 K, Škocjan Dol. 48 K, Preserje 70 K, Šenturška gora 43 K, Suhor 90-12 K, Ljubno 50 K, Kropa 29-60 K, Sv. Peter pri Novem mestu 31 K, Krašnja 30 K, Gojzd 32 K, Sv. Križ pri Jesenicah 21 K, Lučne 30 K, Nevlje 52 K, Rateče 39 K, Št. Ivan pri Slavini 44-60 K, Kovor 16 K, Fara pri Kostanjevici 45 K, Rakitna 74 K, Soteska 50 K, Šturije 25-48 K, Stopiče 99-90 K, Koroška Bela 42 K, Studeno 66 K, Rovte 95 K, Unec 26 K, Predvor 20 K, Pöllandl 28-60 K, Javor pri Ljubljani 26-40 K, Stockendorf 10 K, Trboje 37 K, Sela pri Kamniku 84-70 K, Železniki 65-80 K, Horjul (II.) 20 K, Vinica 47-60 K, Šent Lambert 35-50 K, Vrh sv. treh Kraljev (II.) 70 K, Zali log 44 K, Rob 64-50 K, Št. Peter na Krasu 60 K, Trstenik 45-34 K. — Po č. g. Riharju iz Polja 20 K, Terezina in Marija Elsner, Bozicic 6 K, Antonia Sotler 2 K, Geč 40 h, po č. g. uršulinkah 94 K, Neimenovan 4-60 K.

Zahvala.

Her se mi vsled preobilega števila mojih čestilcev in čestilk povodom petdesetletnice mojega mašništva nikakor ni mogoče vsakemu posebej se zahvaliti, kličem na ta način vsem, ki so mi kakorkoli, ustno ali pisмено, izrazili svoje čestitke:

Boj dobrotljivi pourni tisočero!

Janez Rozman
zlatomašnik.

Krasen molitvenik po jako znižani ceni!

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo. Predoseljski župnik in knezo-škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vsor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo z mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

Rafael

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni šepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošt.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastonj:

Praški judek. Ujetnik morskega roparja. Maron krščanski deček s Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljati kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Kdor se hoče poučiti o alkoholnem vprašanju -

naroči si knjižico:

„Kaj je torej z alkoholom?“

Pisana kratko, jasno in pomenljivo.

Dobiva se po 70 vin. v **Katoliški bukvarni v Ljubljani.**

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vspeh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „**Praški judek**“ in „**Žrtev spovedne molčečnosti**“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja**. Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza**. Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji**. Carigradska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino teh povesti, recemo le, da ni samo skozi in skozi mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo podučna; povesti se priporočajo same in si bodo pridobile obilo prijateljev. — Kdor hoče brati mične povesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno starši in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; napravili ji boste s tem mnogo veselja, še večje vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti, ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z dobrim berilom se doseže češče več kot s pogostim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike**. Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona**. Povest iz čašov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka**. Povest iz kavaških gor.

IV. zvezek: **Praški judek**. Povest. II. natis. Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

Opomnimo tudi, da je povest istega pisatelja „**Žrtev spovedne molčečnosti**“ popolnoma pošla, a bo že v enem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb**.
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti**.
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.